

ΜΠΑΝΙΟ

— — — ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ! — — —

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘ.: ΤΡΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΓΚΡΑΤΙ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ
(ΚΡΗΤΗΣ)
ΑΓΡΙΝΙΟΝ
ΑΙΓΙΟΝ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ
ΑΛΙΒΕΡΙΟΝ
ΑΜΑΛΙΑΣ
ΑΜΦΙΣΣΑ
ΑΡΓΟΣ
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ
ΑΡΤΑ
ΑΣΤΑΚΟΣ
ΒΑΘΥ (ΣΑΜΟΥ)
ΒΕΡΡΟΙΑ
ΒΟΛΟΣ
ΒΥΤΙΝΑ
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ
ΓΡΕΒΕΝΑ
ΓΥΘΕΙΟΝ

ΔΑΔΙΟΝ
ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ
ΔΙΑΥΜΟΤΕΙΧΟΝ
ΔΡΑΜΑ
ΖΑΚΥΝΘΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΘΗΒΑΙ
ΙΘΑΚΗ
ΙΣΤΙΑΙΑ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ
ΚΑΒΑΛΑ
ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ
ΚΑΛΑΜΑΙ
ΚΑΡΛΟΒΑΣΙ (ΣΑΜΟΥ)
ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ
ΚΑΡΥΣΤΟΣ
ΚΑΣΤΟΡΙΑ
ΚΑΣΤΡΙ (ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ)
ΚΑΣΤΡΟΝ (ΑΗΜΝΟΥ)
ΚΕΡΚΥΡΑ

ΚΙΑΤΟΝ
ΚΟΖΑΝΗ
ΚΟΜΟΤΙΝΗ
ΚΟΡΙΝΘΟΣ
ΚΥΜΗ
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ
ΛΑΜΙΑ
ΛΑΡΙΣΣΑ
ΛΕΒΑΔΕΙΑ
ΛΕΥΚΑΣ
ΛΙΜΝΗ (ΕΥΒΟΙΑΣ)
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ
ΜΟΛΑΟΙ
ΜΥΤΙΛΗΝΗ
ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ
ΝΕΜΕΑ
ΝΙΓΡΙΤΑ
ΞΑΝΘΗ
ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΝ

ΠΑΤΡΑΙ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΠΛΑΤ. ΤΕΛΩΝΕΙΟΥ
ΠΟΤΑΜΟΣ (ΚΥΘΗΡΩΝ)
ΠΡΕΒΕΖΑ
ΠΥΡΓΟΣ
ΡΕΘΥΜΝΟΣ
ΣΟΡΟΒΙΤΣ
ΣΟΥΦΛΙΟΝ
ΣΠΑΡΤΗ
ΣΥΡΟΣ
ΤΡΙΚΚΑΛΑ
ΤΡΙΠΟΛΙΣ
ΤΣΟΤΥΛΙΟΝ
ΥΔΡΑ
ΦΩΡΙΝΑ
ΧΑΛΚΙΣ
ΧΑΝΙΑ
ΧΙΟΣ

ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ: ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, The Banc of Athens Trust Company, Pine Street 25, ΒΟΣΤΩΝΗ, Athens Banker's Corporation, Kneeland Street 19.

ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ: ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Fenchurch Street 22.

ΕΝ ΑΛΒΑΝΙΑ: ΔΥΡΡΑΧΙΟΝ, ΚΟΡΥΤΣΑ.

ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, ΚΑΪΡΟΝ, ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ. — ΕΝ ΚΥΠΡΩ: ΛΕΜΕΣΟΣ, ΛΕΥΚΩΣΙΑ.

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Καταθέσεις εις Δραχμάς και Συνάλλαγμα επί του Έξωτερικού
έν ὄψει και ἐπὶ προθεσμία.

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΣΧΟΛΗ ΜΕΤΑΞΕΑ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ 11

= ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΕΤΟΣ 200Υ =

Μέγα τελειότατον οικότροφειον. — Δημοτικὸν Σχολεῖον — Σχολαρχεῖον — 4 τάξεις τοῦ Γυμνασίου.
Σ. Η. Μ. Κατὰ τὸ νέον Διάταγμα οἱ τελειοφοῦτοι τοῦ Γυμνασίου λαμβάνουσι ἀπολυτήριον ἱσότημον πρὸς τὸ τῶν Δημοσίων Γυμνασίων ἐξατάξιμον ἐνὸς τοῦ Σχολῆς ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἀποστέλλομένης ἐκ τῶν διδασκάντων καὶ δύο καθηγητῶν τοῦ Δημοσίου.
Μονοτάξια λογιστικὰ τμήματα ἀρρέοντα καὶ θηλέων ἡμερησίου καὶ νυκτερινά. Τετρατάξιος Ἑμπορικὴ Σχολὴ ἣς τὸ δίπλωμα κατὰ τὸ νέον Διάταγμα εἶνε ἰσότημον πρὸς τὸ τῶν Δημοσίων Ἑμπορ. Σχολῶν. Εἰδικοί κανονισμοὶ δι' ἕκαστον τμήμα ἀποστέλλονται τῷ αἰτούντι.

ΤΟ ΛΑΪΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ
ΔΙΔΕΙ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ 6.600.000 ΔΡΑΧ.
ΚΕΡΔΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΟΡΑΣΤΑΣ ΤΟΥ
6 ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΟ ΕΤΟΣ
ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΔΡΧ. 1.100.000. ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ 400.000
Η ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΝ 29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

29 Αυγούστου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

649

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Γιάννης Πετρόπουλος, πλούσιος ἔμπορος, παντρεύει τὴν κόρη του Ἑλένη με τὸ Νίκο τὸν Ζάτουραν, τραπέζιτικὸν ὑπάλληλον. Τὴν ὥρα τοῦ γάμου ὁ γαμπρὸς φεύγει κορυὰ μαζὺ με τὴν μικρότερη ἀδελφὴν τῆς νύμφης, τὴν Δώρα, τὴν ὅποια λατρεῖται καὶ ἡ ὅποια τὸν ἀγαπᾷ ἐπίσης, ἀφήνοντας τὴν νύμφη, τὰ πεθερικά του καὶ τοὺς καλεσμένους, στὸ πειδὶ ἀνεξήγητο μυστήριον...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Θέ μου! τί ἔκαναν ;... Ὅσο ἦσαν ὁ κίνδυνος νάνακαλυφθοῦν, νά πιασθοῦν ὅσο ἦταν ἡ ἀγωνία τῆς φυγῆς, αὐτὸ δὲν τὸ εἶχαν συλλογισθῆ. Ἀλλ' αἶμα τὸ αὐτοκίνητο βγήκε ἀπ' τὴν πόλη, αἶμα ὁ κίνδυνος πέρασε, τὸ συλλογισθῆναι καὶ οἱ δύο. Καὶ θὰ τοὺς φάνηκε τόσο φοβερό, — ὁ γαμπρὸς ν' ἀφήσῃ μάρμαρο τὴν νύμφη καὶ νὰ τὸ σκάσῃ με τὴν ἀδελφὴν τῆς! αὐτὴ νὰ τῆς ἀρπάξῃ τὸν ἀρσενικὸν ἀσπίδα καὶ νὰ ξεφορτώσῃ! — ὅσοι σὺ δὲν ἔπαιζαν ἀγκαλιάσθηκαν, σὰ νὰ ζητοῦσαν ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον ἐνίσχυση σὲ μὴ λιποψυχία.

Ἀλλὰ τί βόηθον καὶ οἱ δύο στὴ στιγμή. Ὁ ἑρπύς των τοὺς τὴν ἔδωκε. Κι' ἐκεῖ μέσ' στὸ κλειστὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἔτρεχε μ' ὅλην τὴν γρηγοράδα πρὸς τὴν Κηφισίαν, ὁ Νίκος, σφιγγόμενος τὴν ἀγκαλιά του καὶ φιλώντας στὸ στήμα τὴν Δώρα, συλλογιζόταν : «Αὐτὴ εἶνε! τὴν ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλοις! Ἐκεῖνη πάλι, ἡ μικροῦλα με τὰ γλαυρά μάτια καὶ τὴν ἐρωτικὴ φύση, ἡ γεννημένη θάλασσα γιὰ τὴν ἀγάπην, φρίσσοντας αἰσώσιμη στὴν ἀνδρική ἀγκαλιά, ἀναγνώριζε πὺς γιὰ μὴ τέτοια ἡδονή, μὴ τέτοια εὐτυχία, ἀξίζει νὰ δώσῃ καὶ τὴ ζωὴ τῆς : « Ἄς γίνῃ, ὅτι γίνῃ! »...

Στὸ φωταγωγημένο σπίτι τῆς χώρας, χωρὶς καμμιὰ ὑποψία, ἀνάμα, περιμέναν τὸν γαμπρὸ ποὺ εἶχε βγεῖ ἐκείνη στιγμὴ γιὰτί καὶ εἶχε ἐξέλθει, καὶ ἔψαχναν νὰ βροῦν τὴν Δώρα ποὺ εἶχε γίνῃ ἀφαντὴ — ποὺ νὰ τρῶπως ; τί νὰ ἔκανε ; περιεργό !... — ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ἔφτασε στὸ σκοτεινὸ σπίτι, ποὺ λὲς καὶ κοιμόταν ἀνάμεσα στὰ δέντρα ποὺ τὸ περιτοίχιζαν.

Δὲν κοιμόταν όμως, — περιεργό !... Ἐνὰ φωτὶν φέγγει ἀπὸ ἕνα παράθυρο καὶ πρὶν μποῦν ἀκόμα ἐκείνοι οἱ δύο στὸ κηπάκι, πρὶν ἀνεβῶν τὰ σκαλίκια νὰ χτυπήσουν, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὅλο τὸ ἱσόγειο ἔλαμψε ἀπὸ ἡλεκτρικά. Μὴ μισό-κοπή παρουσιάσθηκε στὸ ἀνοιγμένο. Ἦταν ἡ κυρὰ Εὐδοκία, ἡ ὑπηρετρία, καὶ ὁ Νίκος εἰσέλασται ἀπὸ πορτῆς στὴ μικρὴ βίλλα. Ὑπηρετοῦσε πρῶτα στὸ πατρικὸ του. Τὴν ἡμέρα καλὰ τὴν Ἑλένη ποὺ θὰ στεφάνωνε ἀπὸς ὁ κύριος. Κι' ὅταν εἶδε στὸ πλευρὸ τοῦ μὴν ἄλλῃ, μὴ μικρὴ, ποὺ δὲν τῆς ἔμοιαζε, τὰ σάστισε.

— Μὰ !... — Ἐἴ τι ἔπαθε, κυρὰ Εὐδοκία τῆς εἶπε ὁ Νίκος φαιδρὰ. Αὐτὴ εἶπε !... Δὲν τὴ γνωρίζεις ;... Ἡ κυρὰ Εὐδοκία τὴν κοίταξε καλύτερα καὶ τὴν ἐγνώρισε... Καλέ, δὲν ἦταν ἡ κυρία Δώρα, ἡ ἀδελφὴ τῆς κυρίας Ἑλένης, ποὺ μὴν δύο φορὲς τὴν εἶχε ἰδεῖ μαζὶ τῆς ; Πὺς τῆς ἔλεγε λοιπὸν πὺς ἦταν αὐτὴ ; Ἡ νύμφη δηλαδὴ ;...

Καὶ ψιθύρισε : — Ἡ κυρία Δώρα... Καλησπέρα σου... Μὰ... πὺς ; Καὶ ἔαφνικά, σὰ νὰ βόηκε μὴ λίσσῃ τὴν ἀπορία τῆς : — Ἄ ! ἔκαμε, ἡ νύμφη θάρρη πὺς ὅσοι ;

Ὁ Νίκος ἔβαλε τὰ γέλια : — Ποιά νύμφη, καλέ ; Δὲ σου εἶπα πὺς εἶν' αὐτὴ ; Ἡ γυναῖκά μου, κυρὰ Εὐδοκία !... Ναί, ἔχεις δίκιο, γιὰτί σὺ ἤξερες πὺς θάπαρνα τὴν Ἑλένη, δὲ σοῦκα όμως πὺς τῆς τελευταῖες μέρες τὸ μετανοιάσαμε, ἀλλά ἔκαμε. Κι' ἀντὶ νὰ στεφανωθῶμε με τὴν Ἑλένη, στεφανωθήκαμε με τὴν Δώρα. Κατάλαβες τώρα ;

Ναί, δὲν ἦταν κανένα παράξενο... Πράγματα ποὺ γίνονται, συλλογί-

στηκε ἡ κυρὰ Εὐδοκία. Μὰ πάλι, ἔτσι ἄεφα ; Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ καλοπιστέψῃ. Καὶ μὴν πολὺ δισταγμὸ, μὴ πολὺ βιαστικὸ χαμόγελο, ψιθύρισε :

— Ἐταί ;... Καλά... Νὰ ζήσετε...

Ὁ Νίκος ἔκαμε τὸ θυμωμένο :

— Ἐ, μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ ! Νομίζεις πὺς σὲ κοροιδεύω ;... Νὰ λοιπὸν, νὰ ἰδῇ καὶ νὰ πιστέψῃ !... Καὶ σὰ νὰ ζητοῦσε ἀφορμὴ γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ πάλι τὴν Δώρα, τὴν ἔπιασε, τὴν βόηθησε νὰ βγάλῃ τὸ ἐπαινετικὸν, τὴν ἔκαμε νὰ λάμψῃ με τὸ οὐρανὶ ἀσημοκεντημένον φουστάνάκι, — τὸ ντεκολτέ ποὺ εἶχε ῥάβει γιὰ τὸ στεφάνωμα τῆς ἀδελφῆς τῆς, — τὴν ἀρπάξε, τὴν ἔσφιξε, τὴν γέμισε φιλή, κάθησε μαζὶ τῆς, ἕνα κουβάρι, ἐκεῖ στὸ ψάθινο καναπέδακι τοῦ μεγάλου ἀντρεί, καὶ ἐξακολούθησε τὰ φιλή με μανία.

Φίλα με λοιπὸν καὶ σὺ, τῆς ἔλεγε, γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ πεισθῇ ἡ κυρὰ Εὐδοκία πὺς εἶσαι ἡ νύμφη ! ἡ γυναῖκά μου ! ἡ γυναῖκά μου !

Ὡ, ἡ κυρὰ Εὐδοκία εἶχε πεισθῇ μετ' ὁ πρῶτο. Πράγματα ποὺ γίνονται, πὺς τὸ θές ;... Ἐκείνοι οἱ δύο ὅμως δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ἐκκολλήσων. Εἰλανεξέχασε γιὰ ποῦ σκοπὸ τὸκάναν. Δὲν κοίταζαν πὰρὰ τὸ σκοπὸ τους, τὸ μεγάλο τους σκοπὸ. Καὶ χωρὶς νὰ τοὺς νοιάζῃ ἂν ἦταν μπροστὰ ἡ ὑπηρετρία, — ἄς ἔφτανε ἐπιτέλους, — ἐξακολουθοῦσαν ἀτέλειωτα τὰ παρὰφορὰ τους φιλή, ἐπαλωμένοι σκεδὸν στὸ καναπέδακι ἐκείνου ποὺ μόλις τοὺς χωροῦσε, καὶ κοινοῦσαν τὸ κακόμοιρο, καὶ ἔτριζε με μὴ χαρούμενη θάλασσα ἐκπλήξη γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη τύχη...

ἔχουν καὶ τ' ἄψυχα τὴν ψυχὴ τους. Κι' ἕνα φτωχὸ ψάθινο καναπέδακι, ξεχασμένο στὸ ἀντρεί, ὅταν τὸ παίρνουν ἄεφα γιὰ νυμφικὴ παστάδα, δὲν μπορεῖ παρὰ ν' ἀπορῇ καὶ νὰ χαίρεται. Καὶ νὰ νομίζεις τώρα πὺς γελᾷ, πὺς ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια, πὺς φωνάζει στὸ κρεβάτι ποὺ περιμένει μέσα τὸ ζευγάρι : — Ἐ, σύντροφε ! τί χαμπάρια, με τὰ λούσα σου ; Ἰδέε λιγάκι τί γίνεται δὴ ! Αὐτοί, καλέ, προτίμησαν ἐμένα ! Τὸς νοιάζει, σοῦ φαίνεται, ἂν εἶμαι ξεστρωτο, σκληρὸ, καλιό ;...

Ἡ κυρὰ Εὐδοκία πῆρε τὴν βαλίτσα, ποὺ ὁ Νίκος τὴν εἶχε πετάξει καὶ χύμω, καὶ τὴν πήρε σὴν κάμαρα. Μὰ ὅταν γύρισε στὸ ἀντρεί, τοὺς βόηκε ἀκόμα ἀγκαλιασμένους στὸ καναπέδακι.

Ἦταν ἱεροὶ, μεθυμένοι ἀπ' τὴν ἀγάπην τους. Κ' ἤθελαν, θάλεγε, νὰ μεθύσουν ἀκόμα, γιὰ νὰ ξεχάσουν τὸ κακὸ ποὺ εἶχαν κάνει τῆς Ἑλένης...

— Νὰ σὰς βάλλω νὰ φᾶς ; τοὺς ρώτησε δυνατὰ ἡ ὑπηρετρία.

Δὲ θάχαν καθῆσαι βέβαια στὸ τραπέζι τοῦ γάμου, ἀφοῦ ἦσαν τόσο κα- ρίς. Αὐτὸ ἄλλωστε εἶχε προβλεφθῇ καὶ ἡ κυρὰ Εὐδοκία τοὺς εἶν' ἔσομο ἕνα ὁμοῖο δαῖμα.

Συνάβαν, χωρίστηκαν, σηκώθηκαν. Παντρεῖς, Δώρα ; ρώτησε ὁ Νίκος. — ἔσομο καὶ ἐγώ... ἀποκρίθηκε χαμογελώντας ἡ ὑπηρετρία.

Ἦταν φαγοῦ ἡ ἐρωτικὰ. Κ' εἶπε θυμηθεῖ πὺς ἀπ' τὸ πρῶτὸ δὲν εἶχε φρεῖ σκεδὸν τίποτα. Στὸ σπίτι, μετ' ἡμερῶν τοῦ στεφανώματος, δὲν εἶχαν ἀρρώσῃ τραπέζι τὸ μεσημέρι. Στὸ ποδὶ, εἶχαν ταμπηθεῖ ἀπὸ τὰ πλούσια ὀρεκτικὰ τοῦ βραδινοῦ γεύματος, τὰ ἐπὶ καὶ τὰ προῦτα. Ὡ, ὁρισμένως ἡ Δώρα πεινοῦσε !

Ὁ Νίκος, ποὺ αὐτὸς ὅμως δὲν πεινοῦσε καθόλου, τὸ κατάλαβε καὶ γέλασε :

— Ἐταί ! ἔλα, φαγάνα μου !... Ἀντὶ ἔσομο ἐγὼ σὲνα !... Δὲν σ' ἔρρεκα πὺς σφιγγόμενος πάντα στὸ φαί !... Ὅσοι ἡ ἀγάπη δὲν σοῦκοβε τὴν ἀρετὴν. Ἐλα, Εὐδοκία, φέρε μὰς ὅτι ἔχεις.

Κάθησαν στὸ μαρμαρένιο τραπέζι ποὺ ἦταν σὴν μέση τοῦ μεγάλου ἀν- τρεί, ἡ κυρὰ Εὐδοκία τοὺς ἔφερε φα- γὰ καὶ κρασί, καὶ ἄρχισαν νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνουν. Ἡ Δώρα ἔτρωγε πολὺ καὶ ἔπινε λίγο. Ὁ Νίκος δὲν ἔτρωγε καθόλου καὶ ἔπινε πολὺ. Φιλόνταν ὁ- μως τὸ ἴδιο ἀχόρταγα καὶ οἱ δύο καὶ μιλοῦσαν, φλυαροῦσαν ἀκατάκατα, γε-

Στὸ πατρικὸ τῆς Δώρας ξεστρωτὸ τὸ δαῖμα.

λούσαν, ξεκαρδίζονταν από τα γέλια. Κοροϊδύσαν την Εύδοκία, μιλούσαν για το φανταστικό στεφάνι τους.

— Δεν ήμουν γελοίος με το στεφάνι; ρωτούσε ο Νίκος. Κι' εκείνος δ' απάντησε... τί αγαμπού πού τάλεγε! 'Αμ' ο γάλης; τί φωνή!.. 'Αλήθεια, πόσες φορές μ'ās άλλαξαν τα στεφάνια;

— Τέσσερις! απαντούσε η Δώρα. Μου φαίνεται πως διαμαν λάθος...

— 'Όχι, καίμένη, τρεις!

— Δυό, δυό! τώρα το θυμήθηκα. Και δός του γέλια.

— 'Επρεπε να ξεχνούν, —κι' αλίμονο! ξεχνούσαν.

— 'Αμ' οι βέρες σας; που είναι; ρώτησε μια στιγμή, άνυποπτη πάντα η κυρ-Εύδοκία.

— 'Α, οι βέρες μας!...

— Οι βέρες μας;

— 'Υπήρχαν βέβαια και δυό βέρες, όπως ύπήρχαν και δυό στεφάνια. Μά ήταν ακόμα στο κουτί, στο τραπέζι του Μυστηρίου που δεν έγινε, κι' αν ήμια έγγραφε Νίκος, ή άλλη όμως έγγραφε 'Ελένη. Δεν ήταν δικές τους...

— Μας έστένευαν, είπε ο Νίκος, και τις βγάλαμε μ'ην τις χάσαμε...

— Θα τις δώσουν στο χρυσόχο να μ'ās τις άνοιξη, πρόσθεσε κι' η Δώρα.

Κι' αυτό συμβαίνει καμιά φορά, όλα συμβαίνουν, — συλλογί σ'ηχη η κυρ-Εύδοκία.

Και πήγε πάλι στην κάρμαρα να τους ετοιμάσει για να πλαγιάσουν...

Τού κίκου το καναπέδακι, γλυκαμένο, περιμένα να το ξανατιμήσουν. 'Ήρθε η σειρά του κρεβατιού.

Κι' αυτό ήταν όληθινα μ'ια νυμική πασάδα, — χρυσό, γαλάζιο κι' άσπρο, μαλθακό, κατασιόλιστο, ώραιό, σε μ'ια μεγάλη κάρμαρα, με δυό παράθυρα, άνοιχτά στην άνοιξιάνη έξοχη.

Όταν μπήκαν, έγειραν τις γυρίλες κι' έκλεισαν τα τζάμια. 'Η άνοιξιάνη νύχτα ήταν ψυχρή. 'Η κάρμαρα όμως ήταν γεμάτη δροσερό, καθαρό, μυρωμένο άέρα — άφθονο όδυγόνο που φαιδρυνε κι' αυτό, που μεγάλωνε το μεθύσι τηγάγης.

Τώρα πιά τα ξεχνούσαν όλα, θέλοντας και μή. 'Ισως μάλιστα με το άστείο που είχαν κάνει της κυρ-Εύδοκίας, είχαν πιστέψει κι' οι ίδιοι πως ήταν σύζυγοι, στεφανωμένοι, και πως είχαν βγάλε τι βέρες γιατί τους έρχόνταν στενές.

— Γυναικούλα μου!

— Άντρούλη μου!

Β

Την ίδια ώρα, στο πατρικό της Δώρας, ξεσπούσε το δράμα.

Η νύφη που είχε βάλει και τον πέπλο, καθόταν ή δύστυχη στην κάρμαρά της κι' έκλαιγε σιγαλό, περιτοικισμένη από συγγενίτσες που δεν ήσαν πώς να την παρηγορήσουν...

Ο Νίκος είχε ξεχασεινάφηση το γάμια, που είχε πει μ'άφοι πέρασε τόσην ώρα χωρίς να γυρίσει και χωρίς να ξέρη καίως που πήγε, το κατάλαβαν όλοι πως είχε φύγει με την άφαντη Δώρα και με την άφαντη βαλίτσα της...

Προτούτερα βέβαια δεν είχαν ύποψιασθεί τίποτα. Τώρα όμως θυμόνταν πολλά πράγματα και τα ξεγνοούσαν: 'Ο Νίκος είχε άγαπήσει τη Δώρα κι' άφοι πάλασε, άρξυ δίτασε ως την τελευταία στιγμή, — την τελευταία στιγμή την άραξε κι' από δω πάν οι άλλοι!

Ο κύρ-Πετράκης έγινε έξω φρενών. 'Ακρίτης, άρχισε να βρίζει και την κόρη του και το γαμπρό του. Βρίζοντας, άφρίζοντας, έδωσε ο ίδιος την καταπληκτική είδηση στα γεμάτα σαλόνια. Κι' οι καλεσμένοι, πρώτα οι πιο ξένοι, έπειτα οι πιο στενοί φίλοι, έπαιτα κι' οι μακρυνοί συγγενείς, άρχισαν να φεύγουν, σκυθρωποί κι' άγανακτισμένοι άπ'έξω, μ'α φαιδροί από μέσα τους για το παιχίδι, μολονότι λυγάναν λιγάκι την καυμένη τη νύφη που έμενε στα κρία του λουτρού...

Μά δεν βαριέσαι! Άδριο θα παντρευόταν κι' αυτή με άλλον. Τίποτα δεν θ' λήγαν χαμένο, ούτε το τραπέζι του γάμου που θα τόρωγαν και θα τόπαν σιγά-σιγά μονάχοι τους. Γιατί τάχα ο κύρ-Πετράκης έκαν' έτσι; γιατί έσκουζε σόν γς ουνόπουλο; Καλά ντέ! Του παιδιού τάρεσε καλύτερα ή Δώρα, πήγε τη Δώρα. Δεν έφυγε με καμιά ξένη, γαμπρό του πάλι τον έκανε, κόρη του πάλι επάνερε. Τι, για το ορέλιμ; Σπουδαίο πρόβλημα! Χάθηκε ο κόσμος βλέπεις, που άναβλήθηκε ή ματαιώθηκε ένα στεφάνωμα. Την ύγεια μας γάχουμε...

Οι υπηρέτες, οι βοηθοί, είχαν χυθεί τώρα γι' άμάξια κι' αυτο-

κίνητα... 'Εφυγαν οι παπάδες, οι ψαλτάδες, ο κουμπάρος, όλοι. Δεν έμειναν παρά οι στενοί συγγενείς, για να παρηγορήν και να καθήσυχάζουν. Κι' άνάμεσα σ' αυτούς, ή μητέρα του Νίκου, οι δυό παντρεμένες άδερφές του κι' ο άδερφός του ο μικρότερος ο Παντελής.

— Και σεις, τι καθάσατε; τους είπε μια στιγμή βάνουσα ο κύρ-Πετράκης. Νομίζετε πως είμαστε άκόμη δικοί; Σας φαίνεται πως θα συγχωρήσω ποτέ το κίνημα της κόρης μου; ή πως θ' αναγνωρίσω ποτέ για γαμπρό μου αυτόν που κανε στο σπίτι μου τέτοιο σκάνδαλο;... 'Ακούς, άκούς έχει να μ'πεί για τη μιά και να φύγει με την άλλη; 'Ετσι κάνουν οι τίμιοι άνθρωποι, οι καθώς-πρέπει νέοι; 'Ας κοιτάση τώρα, άς κοιτάση να μου γυρέψη την προίκα!...

Μας είκοσι χιλιάδες που μου έκλειψε, θα τον άφήσω το μασαρά! 'Όχι, παίζουμε!...

Κανένας δεν τόλμησε να του άπαντήσει, μά ούτε να φύγει βόλκε το θάρρος κανένας άπ' αυτούς τους κακόμοιρους τους στενούς. Κι' ο κύρ-Πετράκης εξακουλούθησε ν' άφρίζη:

— Θα μου π'ητε; Παντάρα δέ δίνω. 'Ας την έχω έτσι, άστε-φάνη... 'Εκείνη θα χτυλήση το κεφάλι της στον τοίχο. Και να σου πώ, αυτό της πρέπει και της άξίζει. 'Ετσι που φέρθηκε το βρωμοθήλυκο, το λυσσασμένο!... 'Ακούς έχει! δε-καεφτά χρονών!... Ντροπή της! ντροπή της!... Θα μου π'ητε: και τι φταίει; εκείνος την ξεσηκώσε... 'Α, ναι, αυτό το έβρα, 'Εκείνου είναι το μεγαλύτερο

φταίξιμο, που εινε άντρας, που έχει ηλικία... Μά τον κι' ένοιγα τον!...

Ας τον και να ιδή τη θά πάθη!...

Σώπασε, συλτασάρης λίγο, σά νάθελε να σκεφθί, νάναμετρήση το τι θά πάθαινε ο Νίκος; και έναρ-χισε:

— 'Ηθελα όμως ναξέρα τι της ξήλεψ, τι;... Να περιφρόνηση το κορίτσι, καμμένο, μεστομένο, έτοιμο, όμορφο, σάν το κρυό το νερό, και να λυγιστή το μωρό, το βρε-ναίρικο, το μωδάκι, το άσουλούκο-το!... Μ' αυτός δά εινε έκφυλος!...

Δεν το ξανάκουσα ποτέ μου τέτοιο πράγμα!...

Πρώτη θύμωση ή μητέρα, 'Α, όλα κι' όλα! όμ' όμως να της λένε κι' έκφυλο το γιότις...

Κύριε Πετράκοι, έλεπε, περικό! 'Ο, τι έγινε τώρα, έγινε. Μπορείτε να μη συ-χωρέσετε ποτέ το κίνημα της κόρης σας; μπορείτε να μη δώσετε την προίκα, μά οι βρισιές εινε περικότες...

— Κυρία μου!...

Αυτό που σας λέω! Ούτε ο Νίκος εινε άτιμος κι' έκφυλος, — άκούτε, λόγια! — ούτε ή Δώρα βρωμοθήλυκο και βυζανιάρικο! Εινε ένα πολύ όμορφο κορίτσι, μεστο-μένο κι' αυτό και!... σάν το κρυό το νερό! Τι θά π'η-δε-καεφτά χρονών; Τά κορίτσια παντρεύονται κι' από δε-καπέντε. Ούτε ο Νίκος εινε κανένας γέρος. Τριάντα χρονών, νέος σ' όλη του την άκμή. 'Όχι, δεν έπιδιοκίμαζω το κίνη-μά του! Δέ λέω πως φέρθηκε καλά. Μπορείτε να το κινή και καλύτερα... Δέ θά π'η όμως πως γι' αυτό πρέπει να τον κρεμάσουμε!

Πού τη βόηκε τόση ύπομονη ο γέρο — Πετράκοι, να τάκουση όλ' αυτά με κλειστό στόμα και σταυρωμένα χέρια;... 'Αλλη όμως δεν βόηξε. Και με την τελευταία φράση της συμπεθέρας τα χέρια του λύθηκαν και το στόμα του άνοιξε:

— Και ποιος είπε να τον κρεμάσουμε; φώναξε. 'Εννοια σας, κυρία μου, κι' ο γιός σας θά'ρθη σέ θέση να κρεμαστή μόνο του 'Όταν μιλώ εγώ, δεν βρίζω! λέω μόνο κείνο που εινε και κείνο που έβρα. Λοιπόν, ψώνιασε από σβέχο ο γιός σας! 'Αν έπαυε την 'Ελένη, θάταν εύτυχισμένος. Με τη Δώρα δεν θά εινε. Ξέρετε λοι-πόν γιατί την ελγα στείλει στη Νάξο, γιατί την ελγα κλείσει στο μοναστήρι; Γιατί ελγε άγαπητικούς από δώδεκα χρονών και μ'αυτούς έμπαζε και στο σπίτι!...

Η 'Ελένη που δεν έκλαιγε πιά, έδω διαμαρτυρήθηκε έντονα. Μά κι' άλλοι του σκετιού άγοιούταξαν το γέρο. Το συναισθή-θηκε και προσάθησε να τα μ'αλώση.

— Ναι, παιδιακοκαμώματα, δέ σου λέω... Πράγματα χωρίς ση-μασία, χωρίς συνέπεια... 'Η καλή ήμερα όμως από το πρωί τάρα-τα. Αυτό ήθ'λα να πώ... Τελοςάπναι! 'Εχετε δικό! 'Ολα τά-ρα εινε περικό. Πηγαίνετε στο καλό. Δεν σ'ας κρατά καμιά κά-κια εσάς! Τι φταίει; Σά: είδα, σά: είδα που ταράχτηκε και λυπηθήκατε όσο και μες. Δεν παραφρονηθήκατε, παρά όταν παρα-φρόνηκα κι' εγώ... Παίρνω πίσω τις βρισιές μου. Μά κρατά το λό-γο μου. 'Εκείνο που είπα: Ούτε τη Δώρα θέλω να ξέρω, ούτε το Νίκο. Δεν υπάρχουν πιά μένα. Κι' άς κάμουν ότι τους φωτίζω ο Θεός! Καληνύχτα σας!

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΠΙΝΤΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ο ΔΑΝΤΩΝ

Η ιδιωτική ζωή του Δαντών. Οι σπουδές του και οι κλίσεις του. Τα πρώτα του χρόνια στο Παρίσι. Στο καφενείο των δικηγόρων. Η όμορφη κόρη του καφετζή και η προίκα της. Ο γάμος του Δαντών. Ο Δαντών δικηγόρος. Η πρώτη ημέρα της Γαλλικής Επανάστασης. Πώς την περιγράφει ή σύζυγος του Ντεμουλν. Η κ. Δαντών και η κ. Ντεμουλν. Ο θάνατος της κ. Δαντών και ο δεύτερος γάμος του Δαντών.

Δε δασχολήθουμε έδώ με το ζήτημα αν ο Δαντών υπήρξε ένας από τους σπουδαιότερους της ιστορίας, καθώς και με τον άμφι-πρόσημο ρόλο που έπαιξε στη Γαλλική Επανάσταση. Έμ'ας θά μ'ας άποσολήσκει ή ιδιωτική ζωή του γίγαντος αυτού, ο όποιος έζησε με μια εποχή για το γαλλικό λαό, ή ενσάρκωση της ψυ-χής της πατρίδος.

Ο Γεώργιος 'Ιάκωβος Δαντών γεννήθηκε, στο 'Αρσι — σ'όρ — 'Όρσι, στις 26 'Οκτωβρίου 1759. Από μικρός έμεινε όρφανός με τ' άλλα τρία άδέρφια του στις φροντίδες της μητέρας του. Η μητέρα του γιά να τον κάνει παιδί φρόνιμο τον έμπιστευθήκε σέ μια διδα-σκαλίσσα, ή οποία όπως είτανε και ή δις Λαμπερσιέ γιά το Ρουσσώ, χρησιμοποίησε στην πλάτη του τη βέργα γιά να επιβάλλεται. Τόν έφαιδρε άπ' άύτ' ότε ήλικια όχτώ έτών γιά ν' άρχισι τη σπουδή της λατινής.

Εισήλθη σ' ένα μικρό σεμινάριο του Τρόγ, όπου δεν έμεινε πολύ καιρό. Τον έρχόμενο χρόνο μπήκε σ' ένα λαϊκό έκπαιδευτήριο, όπου τελείωσε λαμπρά τις σπουδές του.

Πρόκει να τον κάνουμε παπά ή έπίτροπο; έλεγε κάποιος οικο-γεννακός φίλος στη μητέρα του. 'Ο Δαντών παπάς! Μά αυτός από τότε δεν έδειχνε καμιά κλίση πρός τα έκκλησιαστικά. 'Απε-ντίκτας ελγε μεγάλη έπίδοση στην τέχνη του Δημοσθένους και του 'Αντισθένης, την όποια και άκολουθήσε στο τέλος.

Έργα ληψί για το Παρίσι, το 1780, με το άμάξι του ταχυδρό-μου του 'Αρσι, ο όποιος μάλιστα δεν θέλησε να πάρει μεταφορικά από το συμπατριώτη του. Φθάνοντας στο Παρίσι ο Δαντών νοίκιασε

μια κάμαρη σ' ένα μέτριο πανδοχείο με την έπιγραφή «Μαύρος 'Ιππος», όπου πήγα-ν οι πατριώτες του και όπου έλπιζε να τον παρηγορήσουν. Την άλλη μέρα άμέσως πα-ρουσάστηκε σ' ένα δικηγόρο, λεγόμενο Βινό

γιά να τον πάρει ως βοηθό του. Μά εκείνος θέλησε ένα δείγμα της γραφής του Δαντών, ή οποία όμως δεν τον ικανοποίησε και τόσο.

Έντονος τον προσέλαβε χωρίς άποδοχές. Μόναχά του έπληρώσε το φαί και το νοίκι.

Εκεί ο Δαντών έγνώρισε σιγά σιγά όλο το δικαστικό κόσμο κι' άπέντησε σχέσεις χρή-σιμες γιά το μέλλον του.

Παρά όλες τις άσχολίες του, εύρισκε έν-ταύτους καιρό να καταγίνεται και με τάγα-πημένα του σπόρτ, όπως είταν ή ξιφομαχία και το κολύμπι. 'Εξ αίτια μάλιστα της υπε-ρβολικής του έπίδοσης σ' αυτά προσεβλήθη κάποτε άπό μ' άρρώστεια άρκετά σοβαρή, ή όποια τον καταδίκασε σέ πολλών έβδοματων άδράνεια. 'Επωφελήθη όμως αυτή γιά να διαβάσει όλόκληρη την «Εγκυκλοπαίδεια», την όποια είχε τελειώσει πριν άναρρώσει έντε-λώς. 'Ο Μοντεσκιέ, ο Βολταίρος, ο Ρουσσώ, ο Μπεκαρίας και ο Μπουφφόν είταν τάγα-πημένα του βιβλία, τα όποια όμως δεν τον άπαιδύωναν να διαβάσει πού και πού κανένα έ-λαφρό βιβλίο, χωρίς όμως να παραμελεί και τη δικονομία και το δικαιο, των όποιων τη γνώση χρειαζόταν γιά να γίνει δικηγόρος.

Ζούσε εκείνη την εποχή ζωή πολύ τακτική. 'Υστερ' από ένα λιτό δείπνο, έπινε μισό φλυτζάκι καφέ κι' έπαιξε μερικές παρ-τίδες ντόμινο. Τις ημέρες πούχε περισσότερα κέρδη από την αντί-γραφή δικηγόρων πήγαινε και παρακολουθούσε τις παρα-στάσεις των τραγωδιών στο Γαλλικό Θέατρο. Αυτές είταν όλες του οι διασκεδάσεις και τα παραπανίσια του έξοδα.

Το καφενείο όπου εσύχναζε είταν το κέντρο των δικηγόρων και των δικαστικών. Ένα από τους καλντέρους βιογράφους του Δαντών, ο Ρουσσώ ένέ Σαίη — Άλβεν, περιγράφει ως έξης τους ιδιο-κλίσεις του:

«Νομίζω πως βέλοα ακόμα τον ιδιοκλήτη με τη μικρή στερογ-γιά του περριούκα, τη γκαρίζα του ζακεττα και με την πετόνια από ένα άποπτο, ής ήμερες πούχε περισσότερα κέρδη από την αντί-γραφή δικηγόρων πήγαινε και παρακολουθούσε τις παρα-στάσεις των τραγωδιών στο Γαλλικό Θέατρο. Αυτές είταν όλες του οι διασκεδάσεις και τα παραπανίσια του έξοδα.

Το καφενείο όπου εσύχναζε είταν το κέντρο των δικηγόρων και των δικαστικών. Ένα από τους καλντέρους βιογράφους του Δαντών, ο Ρουσσώ ένέ Σαίη — Άλβεν, περιγράφει ως έξης τους ιδιο-κλίσεις του:

«Νομίζω πως βέλοα ακόμα τον ιδιοκλήτη με τη μικρή στερογ-γιά του περριούκα, τη γκαρίζα του ζακεττα και με την πετόνια από ένα άποπτο, ής ήμερες πούχε περισσότερα κέρδη από την αντί-γραφή δικηγόρων πήγαινε και παρακολουθούσε τις παρα-στάσεις των τραγωδιών στο Γαλλικό Θέατρο. Αυτές είταν όλες του οι διασκεδάσεις και τα παραπανίσια του έξοδα.

Το καφενείο όπου εσύχναζε είταν το κέντρο των δικηγόρων και των δικαστικών. Ένα από τους καλντέρους βιογράφους του Δαντών, ο Ρουσσώ ένέ Σαίη — Άλβεν, περιγράφει ως έξης τους ιδιο-κλίσεις του:

«Νομίζω πως βέλοα ακόμα τον ιδιοκλήτη με τη μικρή στερογ-γιά του περριούκα, τη γκαρίζα του ζακεττα και με την πετόνια από ένα άποπτο, ής ήμερες πούχε περισσότερα κέρδη από την αντί-γραφή δικηγόρων πήγαινε και παρακολουθούσε τις παρα-στάσεις των τραγωδιών στο Γαλλικό Θέατρο. Αυτές είταν όλες του οι διασκεδάσεις και τα παραπανίσια του έξοδα.

Το καφενείο όπου εσύχναζε είταν το κέντρο των δικηγόρων και των δικαστικών. Ένα από τους καλντέρους βιογράφους του Δαντών, ο Ρουσσώ ένέ Σαίη — Άλβεν, περιγράφει ως έξης τους ιδιο-κλίσεις του:

«Νομίζω πως βέλοα ακόμα τον ιδιοκλήτη με τη μικρή στερογ-γιά του περριούκα, τη γκαρίζα του ζακεττα και με την πετόνια από ένα άποπτο, ής ήμερες πούχε περισσότερα κέρδη από την αντί-γραφή δικηγόρων πήγαινε και παρακολουθούσε τις παρα-στάσεις των τραγωδιών στο Γαλλικό Θέατρο. Αυτές είταν όλες του οι διασκεδάσεις και τα παραπανίσια του έξοδα.

Το καφενείο όπου εσύχναζε είταν το κέντρο των δικηγόρων και των δικαστικών. Ένα από τους καλντέρους βιογράφους του Δαντών, ο Ρουσσώ ένέ Σαίη — Άλβεν, περιγράφει ως έξης τους ιδιο-κλίσεις του:

«Νομίζω πως βέλοα ακόμα τον ιδιοκλήτη με τη μικρή στερογ-γιά του περριούκα, τη γκαρίζα του ζακεττα και με την πετόνια από ένα άποπτο, ής ήμερες πούχε περισσότερα κέρδη από την αντί-γραφή δικηγόρων πήγαινε και παρακολουθούσε τις παρα-στάσεις των τραγωδιών στο Γαλλικό Θέατρο. Αυτές είταν όλες του οι διασκεδάσεις και τα παραπανίσια του έξοδα.

Το καφενείο όπου εσύχναζε είταν το κέντρο των δικηγόρων και των δικαστικών. Ένα από τους καλντέρους βιογράφους του Δαντών, ο Ρουσσώ ένέ Σαίη — Άλβεν, περιγράφει ως έξης τους ιδιο-κλίσεις του:

«Νομίζω πως βέλοα ακόμα τον ιδιοκλήτη με τη μικρή στερογ-γιά του περριούκα, τη γκαρίζα του ζακεττα και με την πετόνια από ένα άποπτο, ής ήμερες πούχε περισσότερα κέρδη από την αντί-γραφή δικηγόρων πήγαινε και παρακολουθούσε τις παρα-στάσεις των τραγωδιών στο Γαλλικό Θέατρο. Αυτές είταν όλες του οι διασκεδάσεις και τα παραπανίσια του έξοδα.

Το καφενείο όπου εσύχναζε είταν το κέντρο των δικηγόρων και των δικαστικών. Ένα από τους καλντέρους βιογράφους του Δαντών, ο Ρουσσώ ένέ Σαίη — Άλβεν, περιγράφει ως έξης τους ιδιο-κλίσεις του:

«Νομίζω πως βέλοα ακόμα τον ιδιοκλήτη με τη μικρή στερογ-γιά του περριούκα, τη γκαρίζα του ζακεττα και με την πετόνια από ένα άποπτο, ής ήμερες πούχε περισσότερα κέρδη από την αντί-γραφή δικηγόρων πήγαινε και παρακολουθούσε τις παρα-στάσεις των τραγωδιών στο Γαλλικό Θέατρο. Αυτές είταν όλες του οι διασκεδάσεις και τα παραπανίσια του έξοδα.

Το καφενείο όπου εσύχναζε είταν το κέντρο των δικηγόρων και των δικαστικών. Ένα από τους καλντέρους βιογράφους του Δαντών, ο Ρουσσώ ένέ Σαίη — Άλβεν, περιγράφει ως έξης τους ιδιο-κλίσεις του:

«Νομίζω πως βέλοα ακόμα τον ιδιοκλήτη με τη μικρή στερογ-γιά του περριούκα, τη γκαρίζα του ζακεττα και με την πετόνια από ένα άποπτο, ής ήμερες πούχε περισσότερα κέρδη από την αντί-γραφή δικηγόρων πήγαινε και παρακολουθούσε τις παρα-στάσεις των τραγωδιών στο Γαλλικό Θέατρο. Αυτές είταν όλες του οι διασκεδάσεις και τα παραπανίσια του έξοδα.

Το καφενείο όπου εσύχναζε είταν το κέντρο των δικηγόρων και των δικαστικών. Ένα από τους καλντέρους βιογράφους του Δαντών, ο Ρουσσώ ένέ Σαίη — Άλβεν, περιγράφει ως έξης τους ιδιο-κλίσεις του:

«Νομίζω πως βέλοα ακόμα τον ιδιοκλήτη με τη μικρή στερογ-γιά του περριούκα, τη γκαρίζα του ζακεττα και με την πετόνια από ένα άποπτο, ής ήμερες πούχε περισσότερα κέρδη από την αντί-γραφή δικηγόρων πήγαινε και παρακολουθούσε τις παρα-στάσεις των τραγωδιών στο Γαλλικό Θέατρο. Αυτές είταν όλες του οι διασκεδάσεις και τα παραπανίσια του έξοδα.

Το καφενείο όπου εσύχναζε είταν το κέντρο των δικηγόρων και των δικαστικών. Ένα από τους καλντέρους βιογράφους του Δαντών, ο Ρουσσώ ένέ Σαίη — Άλβεν, περιγράφει ως έξης τους ιδιο-κλίσεις του:

«Νομίζω πως βέλοα ακόμα τον ιδιοκλήτη με τη μικρή στερογ-γιά του περριούκα, τη γκαρίζα του ζακεττα και με την πετόνια από ένα άποπτο, ής ήμερες πούχε περισσότερα κέρδη από την αντί-γραφή δικηγόρων πήγαινε και παρακολουθούσε τις παρα-στάσεις των τραγωδιών στο Γαλλικό Θέατρο. Αυτές είταν όλες του οι διασκεδάσεις και τα παραπανίσια του έξοδα.

Το καφενείο όπου εσύχναζε είταν το κέντρο των δικηγόρων και των δικαστικών. Ένα από τους καλντέρους βιογράφους του Δαντών, ο Ρουσσώ ένέ Σαίη — Άλβεν, περιγράφει ως έξης τους ιδιο-κλίσεις του:

«Νομίζω πως βέλοα ακόμα τον ιδιοκλήτη με τη μικρή στερογ-γιά του περριούκα, τη γκαρίζα του ζακεττα και με την πετόνια από ένα άποπτο, ής ήμερες πούχε περισσότερα κέρδη από την αντί-γραφή δικηγόρων πήγαινε και παρακολουθούσε τις παρα-στάσεις των τραγωδιών στο Γαλλικό Θέατρο. Αυτές είταν όλες του οι διασκεδάσεις και τα παραπανίσια του έξοδα.

Το καφενείο όπου εσύχναζε είταν το κέντρο των δικηγόρων και των δικαστικών. Ένα από τους καλντέρους βιογράφους του Δαντών, ο Ρουσσώ ένέ Σαίη — Άλβεν, περιγράφει ως έξης τους ιδιο-κλίσεις του:

«Νομίζω πως βέλοα ακόμα τον ιδιοκλήτη με τη μικρή στερογ-γιά του περριούκα, τη γκαρίζα του ζακεττα και με την πετόνια από ένα άποπτο, ής ήμερες πούχε περισσότερα κέρδη από την αντί-γραφή δικηγόρων πήγαινε και παρακολουθούσε τις παρα-στάσεις των τραγωδιών στο Γαλλικό Θέατρο. Αυτές είταν όλες του οι διασκεδάσεις και τα παραπανίσια του έξοδα.

Το καφενείο όπου εσύχναζε είταν το κέντρο των δικηγόρων και των δικαστικών. Ένα από τους καλντέρους βιογράφους του Δαντών, ο Ρουσσώ ένέ Σαίη — Άλβεν, περιγράφει ως έξης τους ιδιο-κλίσεις του:

«Νομίζω πως βέλοα ακόμα τον ιδιοκλήτη με τη μικρή στερογ-γιά του περριούκα, τη γκαρίζα του ζακεττα και με την πετόνια από ένα άποπτο, ής ήμερες πούχε περισσότερα κέρδη από την αντί-γραφή δικηγόρων πήγαινε και παρακολουθούσε τις παρα-στάσεις των τραγωδιών στο Γαλλικό Θέατρο. Αυτές είταν όλες του οι διασκεδάσεις και τα παραπανίσια του έξοδα.

γι' αυτόν. Της έδιναν προίκα 40 χιλιάδες λίρες, ποσό σχετικώς σο-βαρό γιά την εποχή. Μ' αυτό το ποσό ο Δαντών κατώθησε ν' άποκαταστήθη ως δικηγόρος.

Αυτός είταν τότε 28 χρόνων και ή γυναίκα του 25. Το γραφείο του Δαντών δεν είχε καθόλου πελατεία όταν τό άγόρασε αυτός. Μά κατώθησε σιγά ν' άποκτήσει μερικούς πελάτες, ένθαρυνό-μενος πάντοτε στη δουλειά του από τη γυναίκα του.

Η Άντουανέττα — Γαβριέλλα Σαρπαντιέρ, ή γυναίκα του, δεν είταν άκριβώς ότι λέμε όμορφη γυναίκα, μά είταν ένα όρατο και όγιές πλάσμα, του όποιου τα χαρακτηριστικά προκαλούσαν μια ελ-κυνή συμπάθεια.

Οι νέοι σύζυγοι, εύθης από του γάμου των έγκαταστάθηκαν στο σπίτι των πεθερικών του Δαντών, ως την ήμερα που βόηκαν ένα διαμέρισμα στην Αύλη του 'Εμπορίου. Στο άλλο πάτωμα του ίδιου σπιτιού κατοικούσε ο ποιητής Κάμυλλος Ντεμουλν με τη γυναίκα του. Μά ο τελευταίος σέ λίγο καιρό μετακόμισε από κεί.

Από τον πρώτο του γάμο, ο Δαντών άπόκτησε δυό παιδιά: τόν 'Αντώνιο που γεννήθηκε στις 18 'Ιουνίου 1790 και το Φραγκίσκο-Γεώργιο που γεννήθηκε στις 6 Φεβρουαρίου 1792. 'Η κ. Δαντών 'εχε κάνει το πρώτο της παιδί, όταν έξεροφγή ή επανάσταση της 10 Αυγούστου. Την προηγούμενη μέρα ο Κάμυλλος Ντεμουλν και ή γυναίκα του, ή Λουκίλη είχαν πάει, όπως έκαναν τακτικά να πε-ράσουν τη βραδιά τους στο σπίτι του Δαντών. «'Η κ. Δαντών, — γράφει ή σύζυγος του Ντεμουλν στο ήμερολόγιο της, — είταν όσο δέ μπορεί να φαντασθί κανείς θλιμμένη. Το μωρό της φαινόταν ξαφνιασμένο. 'Ο Δαντών είταν άποφασιστικός.

Έγώ γελοΐσα σάν τρελλή. 'Όταν νύχτωσε, συνόδεψαν όλοι την πεθερά του Δαντών ως το σπίτι της. 'Ο καιρός είταν καλός και πολλές κόσμος περπατούσε στους δρόμους.

Στο γυρισμό έκασαν σ' ένα καφενείο της πλατείας του 'Αδείου. Οι Σεβράκατοι περνοΐ-σαν από κεί φωνάζοντας: Ζήτω το 'Εθνος! Έ-πειτα έφιππα στρατεύματα διέβαιναν και στο τέλος άπειρο πλήθος. 'Η Λουκίλη άρχισε να φο-βάται και είπε στην κ. Δαντών: «Πάμε!» Έ-κείνη γέλασε από το φόβο της και άφησε τη φίλη της να την παρσύρει. Έγύρισαν σπίτι.

'Ο Κάμυλλος Ντεμουλν πήρε το τουφέκι του και βγήκε έξω. 'Ο Δαντών δεν άρρησε να τον άκολουθήσει. Οι δυό γυναίκες περσσαν τη νύχτα τους με άγνωση. Κατά το πρωί πήγαν κι' οι δυό τους στο σπίτι του Ντεμουλν. Ένώ προστάθουν άδικα να προηγουμένους, ά-κουσαν άξαφνα το κανόνη. Ένώ δέ ή μαγε-ρισσα άρχισε να ούρλιάζει σάν κατσίκια, ή κ. Δαντών, κλωμάσε, έγειρε και λιποθύησε...

Η Λουκίλη την έγδωσε και κατώθησε να τη συνεφέρει. Έπειτα κι' οι δυό τους βγή-καν έξω και διάσχισαν τους δρόμους, όπου, από παντού, τά πλήθη φωνάζουν: «Στά ό-πλα!» Στα όπλα!... Δυό ημέρες μετά ο Δαν-τών ήσαν 'Υπουργός.

Ο μικρός δικηγόρος από το 'Αρσι εγκαταστάθηκε χωρίς να χάνει τον καιρό του στο πολυτελές άνάκτορο του άκουαγιού της Δικαιοσύνης, στην πλατεία Βανδόμης, μά ή γυναίκα του δεν άργη-σε να νοσταλγήσει το μέτριο διαμέρι

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΩΤΕΣ

Μία θαλασσίνη τραγωδία αυτοθυσίας και ηρωισμού. Η νυχτερινή επίσκεψις του σιδηρ Παναγιωτάκη Καλογερά. Ο Τούρκος φρουρός της περτούλας. Μία παλη με τα κύματα. Το πτώμα του γλάρου εινε κακοσημαδιά : «Σώστε τον τελευταίο φωνάζουν ο Θεοφιλάκης και ο Αελές. Και η σημαία του Σταυρού θριαμβεύει.

ΤΑΝ εξέπασε η 'Επανάστασις τοῦ 1821 οἱ Ὁθωμανοὶ τῶν πόλεων κατελήφθησαν ἀπὸ μεγάλο φόβο. Οἱ κατοικοῦντες μάλιστα σὺν Μωρητῇ πλοῦσοι ἀγάδες ἀφῆκαν τοὺς πύργους τῶν καὶ κατέφυγαν στὰ ἱσχυρὰ φρούρια, διότι τὰ ὁπίσματα ποὺ εἶχαν δόσει στοὺς ραγιάδες ἐπληρώοντο τώρα μὲ πιστολιὰ καὶ σπαθιὰ. Ἐπέρασαν λοιπὸν καὶ οἱ θηριώδεις Βαρδουνιώτες μὲ τοὺς Μουσουλμάνους τὸ σενάμακο γεφύρι ποὺ συνέδεε τὴ Μονεμβασία μὲ τὴ Λακωνική, γιὰ νὰ σώσουν πίσω ἀπὸ τοὺς κόκκινους βράχους τῆς, στὰ ψηλά φρούρια καὶ τὰ χαρμύια καὶ τοὺς θησαυροὺς τῶν.

Ἀλλὰ γιὰ τροφὴς δὲν εἶχαν φροντίει καθόλου. «Τὴν Ἀλλάχ! ἔχει ὁ Θεὸς ἰσθὰ κατεβῇ ἡ ἀρμάδα, ἔλεγον, δαρθοῦν γρήγορα καὶ οἱ πασοῦδες ἀπὸ τὴν Τριπολιτὶ καὶ θὰ σκορπίουν ἀνὰ ἄγρυα τοὺς πολιορκητὰς γκαιοῦντες, τοὺς ὁποίους θὰ τιμωρῶσαν ἀγρίως. Ἀλλ' ἔκαναν δοχμα τοὺς λογαριασμοὺς τῶν οἱ Μονεμβασίωτες Τούρκοι, διότι, τῆς ἀρμάδας ἡ δὲν κόπηκε σὺν ἔρεσθ ἀπὸ τοὺς Ψαριανούς καὶ ἡ στρατιὰ τῶν πασοῦδων ἀνεμοσκορπίσθηκε σὺν Βαλτέτσι.

Ἀπελπιμένοι οἱ Ὁθωμανοί, πεινιόμενοι, καταδιωγμένοι ἐξαναγύρισαν σὺν πόλιν, γιὰ νὰ βροῦν ἐκεῖ τοὺς λήστον ἀσπλο. Οἱ βαρεῖς πόρτες τοῦ πύργου τῆς γεφύρας κλειστήκανε καὶ τὰ μεγάλα σιδερένια κλειδιά ἐβρόντιον σιγερῶς μέσα σὲς τεράστιες κλειδαριές τους. Στὸ Σαρακάκι καὶ στὰ Τσικαλαριά, ἀντικρὺ στὴ Μονεμβασία καὶ πὺρ πέρα, γύρω ἀπὸ τὴν Ἀγία Τριάδα τῆς Χρανδάς καὶ τὴν Παλὰ Μονεμβασίαν, τριγυρίζον τώρα ἐνὸς σώματα Ἑλλήνων ποὺ κοιτάζον μὲ βλέμματα πόθου καὶ ἐκδικήσεως τὴ μισητὴ χειρόνποσ τῆς Μονεμβασίας. Καὶ δὸν περνοῦν οἱ μέρες, οἱ Τούρκοι χλωμοὶ καὶ ἰσχυροὶ ἀπὸ τὴν πείνα ἐξεδύοντο τὸ πέλαγος γιὰ νὰ ἰδοῦν ἀνὰ ὁπρῶντες ἔμακρα τὰ πὰντ τῆς σουλτανικῆς ἀρμάδας. Μαζὶ μὲ τὸν Τούρκικὸν ὄχλον, μέσα σὺν πόλιν, βροῦντο καὶ δυοιῶς καὶ εἰκοσι ἑλλαντικὲς οἰκογένειες ποὺ δὲν εἶχαν προφύγει νὰ βροῦν...

Καὶ δὲν ἦσαν δὲς φρονεῖς ὅλοι οἱ πολιορκούμενοι Τούρκοι. Οἱ πρόκοιτο εἶχαν ἐγκαίρως μαζεθοῖς μερικὰ τροφίμα καὶ πολεμοφόδια καὶ εἶχαν ἀνέβει σὺν Κόστρο, ἀφῆσαντες τοὺς ἄλλους σὺν πόλιν. Οἱ Ὁθωμανοὶ λοιπὸν τῆς πόλεως θέλουν νὰ παραδοθῶν, οἱ τοῦ Κόστρου δὲς, ποὺ εἶχαν ἀκόμη τροφὰς, εἶνε ἄκαμπτοι. Καὶ οἱ πολιορκητὰς Ἑλλήνες κηρύττουν : «Ἡ ὅλοι σας δὲν παραδοθῆτε ἢ θὰ πεθάνετε ἀπὸ τὴν πείνα ὅλοι».

Καὶ ἡ πείνα τοὺς βερίζει. Ἐργαζοῦν καὶ ἀποθνήσκον ἀπὸ σκόνη καὶ πείνα. Ἐπειτα ὅλοι τὰ ἀκάθαρτα ζῶα, τὰ φύλλα κάθε φραγκοσκουκιῆς, τῆς ἀρμυρῆδες τῆς ἀκρογιαλίας, ἄλλ' ἀντεῖχαν γιὰ ἐσολογίζοντο τὴν τρομὴ ἐκδικῆσι τῶν ραγιδῶν. Ἀρχισαν νὰ τρώγουν καὶ τὰ πώματα τῶν πεθαμένων καὶ μερικοὶ γονεῖς ἐσφρίζαν τὰ παιδιὰ τους καὶ τὰ ἐτρώγαν. Τὸ ἀνθρώπινο κτήνος ἐφανερώοντο σὲ ὅλη τὴν θηριώδη.

Καὶ διὰ τὴν πολιορκία δὲν ἐγινέταν ὅπως ἐπρεπε καὶ ἐκινεῖτο νὰ διαλυθῇ. Οἱ Ἑλλήνες εἶχαν κουρασθεῖ καὶ δυοιῶς διαφωνοῦσαν.

Ταμίας τῶν Τούρκων σὺν πόλιν καὶ γραμματεὺς μὲ μεγάλη δύναμι ἦσαν ὁ σιδηρ Παναγιωτάκης ὁ Καλογεράς φρόνιμος καὶ φιλόπατρις. Ἀλλ' ὁ Μουσουλμανικὸς ὄχλος καὶ οἱ ἀρχόντες του τὸν ὑποπερνόουν τώρα. Ὁ Καλογεράς τὸ ξέρε καὶ διὰ τοῦ ἀλγῆτος προβαίνει σὺν κινδύνῳ. Εἶνε ἐπικρατικὴ ἀνάγκη νὰ κρατήσουν οἱ Ἑλλήνες λίγο ἀκόμη τὴν πολιορκία καὶ ἡ Τούρκικὴ φρουρά, μισοπεθαμένη πείδι, θὰ παραδοθῇ. Ἀλλὰ ποῖο γοργὸν περιστέρι θὰ φέρῃ τὴν ἀγγελία αὐτὴ καὶ τὴν συμβουλὴν στοὺς πολιορκητὰς ;

Ἡ νύχτα ἔχει οκεπᾶσει μὲ τὸ μαῦρο πέπλο τῆς τῆς Μονεμβασίας. Σκοτάδι πικρὸ σιὸς βράχους, σὲ σπῆτα, σὲς ἐκκλινεῖς, σκοτάδι σὲς ψυχῆς. Σιωπὴ τάφο. Δὲν ἀκούγεται παρὰ τὸ δόνημα τῶν σκοτεινῶν καὶ τὸ ἀπᾶλδ μουρμουρισμοῦ τοῦ κύματος. Τὴν ὥρα αὐτὴ ἕνας ἄνθρωπος, ὅχι νέος, πείδι, ἀλλὰ μὲ τὸ βῆμα ἀλαφρὸ καὶ τὴν ψυχὴ γεμάτη τόλμης, περνᾷ κοντὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀν Νικόλα καὶ λίγο πὺρ πέρα στέκεται σὲ μὴ χαμηλὴ πορτοῦλα καὶ χτυπᾷ ἐλαφρῶς. Εἶνε τὸ σπῆτα τοῦ Θεοδώρου Κορώνης. Μέσα σ' αὐτὸ ἀμεινῶν παίζον κοντοῖνα ὁ οἰκοδόμος, ἡ γυναίκα τῶν κυρὰ Βενέας καὶ οἱ φίλοι του Γιωάννης Αελές καὶ Δημήτρης Θεοφιλάκης.

Μόλις τὸν βλέπουν, σπκῶνονται. Ἐκπῆκτοι. Τὶ θέλει τέτοια ὥρα ὁ σιδηρ Παναγιωτάκης ὁ Καλογεράς ; Μήπως οἱ λιμοσμένοι Ὁθωμανοὶ ἀπεφοίτουν νὰ κατασφάζουν καὶ νὰ φτίζουν τοὺς Χριστιανούς. Αὐτὸ ἤθελε νὰ τοὺς ἀναγγεῖλῃ κρυφὰ γιὰ νὰ προφυλάξουν ;

Ἀλλ' ὁ Καλογεράς τοὺς λέει :

«Ἐρχομαι σὲ σᾶς ὡς Χριστιανούς καὶ ὡς Ἑλλήνας... Ἐγώ, καθὼς ξέρετε κινδυνεύω ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα νὰ σπαραχθῶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους, γιὰ γίνονται ἀγριώτεροι ὅσο κατελαβαίνουν διὰ πλοῦσιν οἱ ὥρα ποὺ θὰ παραδοθῶν... Ἀλλ' ὅμως φοβοῦμαι μήπως ἀπᾶν οἱ Ἑλλήνες δὲν ἔχουν τὸ κοινὸν γινὼν καὶ κρατήσουν τὴν πολιορκία μὴπως διαλυθῶν... Πρέπει λοιπὸν νὰ μῆδον διὰ οἱ Τούρκοι πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα. Ἄν εἶχα τὸ σπῆτος μαρμαρένιο καὶ χάλκινο σφύμαντρο τὴ φωνή, θὰ τὸ φώναζα ψηλὰ ἀπὸ τὸ τεῖχος καὶ ἂς μὲ κομματιάζανε οἱ ἀντίχριστοι. Δὲν μῖνει λοιπὸν παρὰ ὁ ἀγγελὸς ποὺ θὰ φέρῃ τὸ κρῖνο τοῦ εὐαγγελισμοῦ στοὺς πολιορκητὰς, κολυμπᾶντας, ἀψηφάντες τοὺς Τούρκους φρουροὺς καὶ τὰ κύματα. Ποῖος θ' αἶν νὰ περῶν τὸ τεφάνι τοῦ μαρτυρὸς καὶ τοῦ σωτήρος ;

Αὐτὰ τὰ φλογερὰ λόγια εἶπε ὁ Καλογεράς καὶ λόγια του ἀναφανεῖς ψυχῆς τῶν ἀκροατῶν.

Πρῶτ' - πρῶτ' ὁ Κορώνης, ὁ Αελές καὶ ὁ Θεοφιλάκης ἐμπῆκαν σὺν γὰν τοῦ Ἑλκουμένου, ἐγονάτισαν μπροστὰ σὺν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ τοὺς δώσῃ ἄρτος καὶ δύναμιν γιὰ τὸ παρτόλιο ἔργο. Ἐπειτα, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη νοστινὸν φῶς, κατεβαίνουν πρὸς τὸ μισοτελειωμένο σενάρι, σπῶν δειτὰ καὶ τρένουνται πρὸς τὸ «πορτέλλο», δπᾶ ἰδὴ τὴν ὑρίδα τοῦ τεῖχους ποὺ ἀνοίγει σὺν θάλασσα. Ἐκεῖ βροῦντο ἀντιμέτωποι οἱ ἔσαν Τούρκο φρουροὶ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐρωτᾷ βλοσυρός :

— Ποῦ πάτε, βρὲ κιαφίρηδες ;
— Νὰ νηγοῦμε σὲ βαθεῖα νερά, ὁρὲ ἀγᾶ, τοῦ ἀπαντοῦν. Καλὴτερα θάνατος γρήγορος παρὰ μακρὸν ψυχολόγημα. Ἡ πείνα μᾶς ἐδέρει τὰ σπλάγχνα... Κατεβαίνουμε σὺν θάλασσα γιὰ κανένα κοχλὶ, γιὰ κανένα χαλκὸν, γιὰ καμμιὰ ἀρμυρῆδα, τσιγὴν δική μας καὶ δική σας, ἂν εἶνε τῆς προκοπῆς. Ἀρπάζε μας καὶ πιστεύω νὰ σοὺ φέρουμε κατὶ καλὸ νὰ γᾶς.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἀγγαζῶν χαϊδευστὰ τὸ... ἄδειο στομάχι τοῦ φρουροῦ. Ἀνοίξε τὴν πορτοῦλα.

Τώρα εἶνε ἐντελὸς γυνὸν ἐπάνω σὺν ἀκροθαλασσῇ. Μόνον ὁ Κορώνης φέρει κρημασμένο ἀπὸ τὸ λαϊμὸ, μέσα σὲ κερὰν πανὶ τοιγυμένον, τὸ γράμμα τοῦ Καλογερά στοὺς ἀρχηγούς τῆς πολιορκίας. Ἐρχοῦν τὰ βλέμματα γῶμα. Μπροστὰ τοὺς ἀπᾶνεται πλατεῖα θάλασσα, ἡ ἀπᾶνται παρτοῦλα τῶν ἐλευθέρων ψυχῶν. Ὑψώσαν τὰ μῆτια σὺν οὐρανῷ, ἔκαναν τρεῖς φορὲς τὸ σπῆτος τοῦ Σταυροῦ καὶ ἔπεισαν σὺν θάλασσα.

Ἀλλὰ σὺν θάλασσα ἐπικρατεῖ γαλήνη καὶ ὁ ὁπρος ἀφῶς ἐπάνω σὲ κύματα νερὰ τρεπὰ τὴν προσηλὴ τῶν φρουρῶν. Εἶδαν τρεῖς κεφάλια καὶ τρεῖς κορμιά ποὺ ἐπρωχέροντο ἐπάνω σὲ ἱσχυρὰ νερά.

Καὶ ἀπὸ τῆς νιότης τοῦ Κόστρου σπκῶνονται τώρα φωνῆς μίσητος, καὶ κατάρας καὶ ὀχρῆς ἀμέσως πυκνὸς τουρκοβόλλος ἐναντίον τῶν τριῶν κολυμβητῶν. Μὲ τὰ κανόνια, μὲ τὰ ὀρθόζια, μὲ τὰ κατασφῆρα ρίχνουν βροχὴ τὰ βλήματα ἐπάνω τους.

Ἀλλ' οἱ τρεῖς ἥρωες τραβοῦν ἀνοχρῆς ἀντικρὺ πρὸς τὸ Κρημνὸν διεσθύνονται. Μὲ ἀπᾶντες, μὲ βουτιές, μὲ «πλύνες», μὲ ὄλους τοὺς τρόπους τοῦ κολυμβήματος σπῶν τὸ νερὰ καὶ προχωροῦν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ θάλασσα τοὺς προσιγατεύει...

Ἐξάφνα δὲς δυνατός ἀνεμος φύσηξε ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Ζάρακα. Τὸ νερὸ ἀρχισε ν' ἀνατριχίλῃ, κύματα νὰ σπκῶνεται σὲ γιὰλῶ. Τὸ πέλαγος ἀρχισε νὰ μελανιδίξῃ.

Δεινὸς τώρα ὁ ἀνεμος σφύριζε σὲ αὐτὰ τῶν κολυμβητῶν μας. Κύματα καμπύλα, μεγάλα, ἀφροισμένα, γοργὰ φεύγον κατὰ τὴν παραλία.

Ἐξαγελήμενος περισσάτερο ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄλλους κολυμπᾷ ἀλλὰ μένει πίσω ὁ Κορώνης. Τὰ κύματα ἔφεραν μπροστὰ του τὸ καταφαγωμένο πώμα ἐνὸς γλάρου. Ὁ Κορώνης τὸ βλέπει καὶ ἡ ψυχὴ του ταραζέται. Καλὸ σπῆδος !

Ἀγία Τριάδα τῆς Χρανδάς, μουρμουρίζει, βᾶλε τὸ χέρι σου ἐπάνω μου. Παναγία Μονεμβασίτισσα, σώσε με !

Ἡ ἐλπίδα δὲν τὸν ἐγκατέλειπε, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀφῆσαν ἀποθῆκε καὶ οἱ σπῆτροφοὶ του. Ἐπρεπε νὰ φθάσῃ ζωντανὸς σὺν σπῆτος. Κράτα, ψυχὴ μου, ἔλεγε, μέσα σου. Στὸ θρησκευτικὸν χαμογελοῦσαν τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο τῶν πέντε παιδιῶν του καὶ ἡ γλυκερὴ πορρὴ τῆς γυναίκας του, τῆς Βενέας.

Κράτα, ψυχὴ μου ! καὶ τοῦ ἔδινε καρδιά τὴν ὑπόσχεση ποὺ εἶχε δώσει σὺν Καλογερά, ὅτι θὰ φέρῃ τὸ γράμμα αὐτὸ χερί τῶν πολιορκητῶν.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ πολιορκητοὶ εἶχαν ἀκούσει τῆς κανονίης τῶν Τούρκων ἀπὸ τὸ Κόστρο, εἶδαν τῆς σφαῖρας πὺρ πέφταν βροχὴ σὺν θάλασσα, ἐβᾶν τὰ ἐπλεοκῶνια, διεκρίναν τοὺς τρεῖς γενναίους θαλασσομάχους. Ἐρχῶν ἀμέσως βάρκες σὺν θάλασσ καὶ ἐφῆσαν γρήγορα πρὸς σπῆτριαντῶν.

Σώστε τὸν τελευταῖο ! τοὺς φωνάζουν ὁ Θεοφιλάκης καὶ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Μ.

Μία ἀπὸ τῆς πλέον ραφινάτες Ἀθηναῖες ἀπὸ ἐποχὴν φυσιογνωμίας, ἐκπαίδευσος καὶ ἀνατροφῆς. Χαριτωμένη καὶ συμπαθεσμένη, πάντοτε κομψὰ ντυμένη σὲ κᾶθα ἐλεγκτὴ δεξίωσιν ἡ ἐμφανὴς τῆς συντελεῖ σὲ θαυμασμό. Χορεύει μὲ χάριν ἐξαιρετικὴν, καὶ ἐπιδεικνύεται ἡλεωτήν. Εἶνε ἡ μόνη κοσμικὴ κυρία ποὺ δὲν ἔχει ἀπογορευθεῖ ἀπὸ τὴν κόμην τῆς, καὶ δικαίως διότι τὰ μαλλιά τῆς ἀνυπολογίζον μὲ ἀνεκτίμητο χρυσάφι, λόγῳ χρώματος, ποιότητος καὶ ποσότητος. Τὰ κτενίζει μὲ πολλὴν κομψότητα, γυρισμένα σὲ σφιγγὲς κοτσίδες. Ἀποφεύγει τὸν πολὺ κόσμον, καὶ περιορίζεται σὲ φίλους τῆς κύκλον. Στὰ ντάνσιγκ ἀναφαίνεται μόνον διότι χορεύει ἀσπῆστα καὶ ἀδύκιστα.

Ἡ Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην δεξίωσις παρὰ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Δ. Ἀνυποσπῶν εἰς τὴν ἐν Π. Φαλῶφ μανευτικὴν ἐκπαλὶν των.

Πάντοτε διεσπαρμένα μπουκέτα ἀπὸ ἐμψυχα λουλούδια, σπῆ ἰσοστά, σπῆ σάλλα τοῦ γροῦ, σπῆν ἡψο. Κοινὸνλενκες ἐμφανίσεις τῆς δὲς Ἀλεξ. Χαριτάδῃ, κορὲς λευκὴ σὲ μὴ φόρια χαριτωμένη μὲ ἀκονόνισα βολάν, ὅλο τὸ κορσὸς κεντημένο στράς, καὶ τῆς δὲς Ἀλβ. Γ. Ἀπέρη μὲ αἰθερίαν τουαλέττα παριζιάνικη ἀπὸ λευκὴ κοσμελίνα γανηριζομένη κατ' ἀποστάσεις μὲ τριαντάφυλλα ἀπὸ πολυχρόνια στράς.

Σὺν δυὸ μαγευτικὰ τριαντάφυλλα ἡ δὲς Ρένα Βλαστοῦ τουαλέττα τοστέττ ὁρὲ ντυνοῦνται καὶ πελώριο τριαντάφυλλο μαθρὸ, καὶ ἡ δὲς Αελέ Ντροντὰ ἔξ Ἀλεξανδρείας μὲ τουαλέττα ἀπεριγρᾶστος κομψότητος καὶ καλαισθησίας ἀπὸ σὲς θαντέλλα σὲ ὁρὲ φόντο.

Κοιφώτατες ἐμφανίσεις τῶν δὲς Γ. Μακρίδῃ, ἡ μὴ μὲ σπῆν κατὰ καὶ πέρλες ὁμοιότητες, ἡ ἄλλη μισοσπῆλιν κίτρινη γαυρομένη μὲ στράς. δὲς Α. Γεωργαντᾷ ὁμοιοτάτη μὲ ποσάτην τουαλέττα τοῦλιν σὲ φόντο ἀσημένιο, δὲς Γ. Στρατήγῃ ζωρῆττ ντυνοῦνται ὁρὲ.

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐξαιρετικὴ κοσμικὴ συγκέντρωσις εἰς τὸ Παβιλὸν-ὁρὲ. Ταρόττες καὶ χορευτικοὶ «τερραῖν» ὑπερῆλθον. Ὅλοι αἱ κοσμικοὶ Ἀἰθῆναι ποσάσται.

Παρελθοῦσαν κ. Ν. Νασοῦ τουαλέττα λευκὴ, κ. Δ. Φωτιᾷ τουαλέττα ὁρὲ, κ. Α. Τσουκαλὰ μισοσπῆλιν ὁρὲ, κ. Κ. Οἰκοκυμῆ τουαλέττα μῆτιν καὶ ὁρὲ. δὲς Ἡσῆα τουαλέττα λευκὴ, δὲς Ν. Νικολαῖδῃ ποστέλλο Πατὰν ὁρὲ σιφωνῶν μὲ βολάν περλὲ ὁρὲ, δὲς Ἀνδρεῖδῃ κομψοτάτη τουαλέττα μῆτιν. Δύο ὁμοίως ἐμφανίσεις.

δὲς Α. Κολλέρη τουαλέττα ὁρὲ, δὲς Κ. Δεμεοττῇ τουαλέττα λευκὴ. δὲς Β. Νικητῇ μῆτιν θαντέλλα, κ. Γ. Γρηγορίδῃ τουαλέττα σαρτᾶ μὲ θαντέλλα μονόχρωμη, δὲς Ζῆνῃ λίαν κομψὴ χορεύτρια, κ. Ρᾶσσελ σπῶν παριζιάνικον κορσὸν-ντᾶν ὁρὲ πλῆσις μὲ θαντέλλα ὁρὲ, μῆτιν μαθρὸ ντυνοῦνται μῆτιν ὁρὲ. κασπῶν καπέλλο ὁρὲ μὲ μῆτιν κοπέλλιν γνοσ γκοσῖν, δὲς Ν. Γεωργαντᾷ πολλὴ διαφορὴ μὲ τουαλέττα ἀπὸ λευκὸ κορσ-ροσῖν. πελώριο τὸ τριαντάφυλλο ἀπὸ μπατίστα ὁρὲ, καπέλλο ὁρὲ, κ. Μ. Μεταξὰ τουαλέττα χαριτωμένην κατιμωρη, κ. Αεβῆδῃ ὁμοιοτάτη μὲ τουαλέττα ἀπὸ κρεπ-σατέν καὶ κρεπ-ροσῖν ὁρὲ.

Εἰς τὴν ἑπομένην ἐποχὴν ὁ Σπετασὶν παρὰθερίζει πολλὸν κόσμον Ἀθηναίων. Τὸ πόρνευμα τῶν ἐκεῖ παρθερίζοντων ποσῶν κατὰ μῆτιν, ἐνδοκίον, μπρότζ, σπῆ καὶ γορὸν.

Στὴν περὶσσημὴ «Κώστα» φιγυροῦσαν χαριτωμένες καὶ κομψοτάτες κομψοποιήσεις, τὴν ημερὴν διὰς ἀνίκει σὲ νυφῶσιν δα Ἀθῆναι, ἀρχικὰ Α. Σ. καὶ σὲ ποσπεδιμοῖσαν Ἀθηναῖαν Δ. Β. Ἀμπερτοῦ ποσῶν καὶ λίαν κομψὰ κοστούμια μῆτιν.

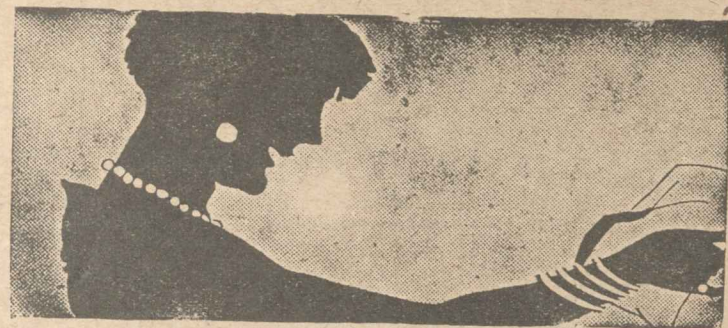
Καὶ σὺν Ποσάτῃ ἑποποτάτη κίνησις εἰς τὸ ξενοδοχεῖο «Θεοφάνεια», ἐκδρομῆς, γαστροποιήσεως, χοροῦ, καὶ περιπλῆον διανομιῶν ὁμοιοτήτος, κομψότητος καὶ γορῶ. Τὰ βραβεῖον τῆς ὁμοιοτήτος ἀνευεῖθη σὲ δυὸ κυρίες ἐκ τῶν ἐκεῖ παρθερίζουσῶν, κ. Π. Μῆτιν καὶ κ. Μαρία Χέλιη, τὸ δὲ βραβεῖον τοῦ χοροῦ ἀνευεῖθη εἰς τὴν κ. Α. Αεβῆδῃ.

Εἰς τὴν δροσερὴν Ἀνδρον αὐθῆνονται καὶ πληθύνονται οἱ ἐκεῖ παρθερίζοντες Ἀθηναῖοι. Τὸ ὁμοιοτάτο γορῶν δὲς «Κόστρο» εἶνε τὸ ρεκό τῆς ἐπιτυχίας διότι ἐκεῖ ἔχουν συγκεντρωθεῖ διὰ ὁμοῦς κομψὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες, μεταξὺ τῶν ὁποίων κ. καὶ κ. Μαλμῆδῃ, κ. καὶ κ. Στ. Στατῶν, κ. καὶ κ. Βάσσου, κ. καὶ κ. Ζωρῶν, δὲς Ζέγγελῃ, κ. καὶ κ. Σακελλαρίδῃ, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασοῦ, κ. καὶ κ. Πατάδῃ, κ. καὶ κ. Α.

Τὸ πρόγραμμα ἐντελὲς ἔξοχον, ποσῶν ἐξυπνημα, περιπάτου, μῆτιν μῆτιν, ἡμολύοντα ὡς τὸ μεσημέρι. Ἐπειτα μῆτιν, μεζέ-ἔλιν καὶ κομψοποιήσεις. Τὸ ἀπόγευμα κατανάλωνται σὲ ἐκδρομῆς σὲ θαλάσσιες ἐνχάρστες τοποθεσίας, ἀνὰ τὰ γύρω γορῶ, καὶ τὸ ρεκό τῶν μετῆς.

Ἡ Μονταίν

δὲς Αελέ. Ὁ Κορώνης ἀνεσθῆθη σχεδὸν λιπόθυμος ἀπὸ τὰ κύματα. Καὶ οἱ ἄλλοι ὅσοι ἀπ' αὐτόν. Τὸ πολῆτιμο γράμμα ἔφτασε σὲ χερί τῶν καπετανῶν. Οἱ πολιορκητὰς σπῆκοῦντο μὲ τῆς δὲς τῶν Καλογερά. Τὰ Σαλαωνικά κατὰ δὲν ἐφῆσαν, ὅπως εἶχε γίνε ἀσέφει. Ἡ πολιορκία εἶνε πείδι σπῆν. Καὶ σὲ λίγο καίρῳ ἡ Μονεμβασία ἔφτασε σὲ χερί τῶν Ἑλλήνων.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τοῦ Edgar Poe

Ὁνειρο ἐν ὄνειρῳ

Πᾶς αὐτὸ τὸ φιλὸ σὲ μέτωπό σου. Πᾶς τοῦ
Θὰ φύγω... Φεύγω, ἀγαπημένε...
Μὴ μ' ἐρωτᾶς... μὴ... Ἐνα μονάχα θέλω νὰ σοὺ πῶ τὴν τε-
λευταία αὐτὴ σιγὴν ποὺ φεύγα...

Ἀκούσε !... ἀκούσε καὶ θυμήσου...
Θυμήσου τὴν βραδὴν ἐκεῖνη !... Τί μοῖδες ;
Ναί ! τὰ νοιώθω ἀκῆα τὰ λόγια σου...
Ὅτ' ἡ ζωὴ μας, μοῖδες, δὲν εἶνε παρὰ ἕνα ὄνειρο ἐν ὄ-
νειρῳ...

Ἀλθέεια... δὲν εἶχε δόξο...
Καὶ τώρα ποὺ φεύγω ἀπελπισμένος... σὲ κοιτῶ καὶ πάλιν σὲ
μάτια καὶ σὲ φιλῶ σὲ σερνὸ σου μέτωπο...
Πόσο δίκιο εἶχε τότε...
Ὁ ! ναί ! Χωρὶς ἐλπίδα τώρα φεύγω μακριὰ σου καὶ ψιθυ-
ρίζω κρυφὰ :

...Ὁ ! ἡ ζωὴ μας !... ἡ ζωὴ μας !...
Ὁ ! δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο... τίποτ' ἄλλο !
...Εἶν' ἕνα ὄνειρο ἐν ὄνειρῳ...

Ὑμνος

Τὴν ἀγῆν, τὸ μεσημέρι, τὸ δειλινὸν... τὸ βράδυ... Ὁ Μα-
ρία ! Μαρία !

Τὸν ὕμνο μου αὐτὸν σὸν προσεῖχῃ πρὸς τὴν ψυχὴν σου στέλνω.
Μαρία !

Καὶ σὲ χαρὰ μου... καὶ σὲν πόνο μου μόνο εὐὸ ὑπάρχεις...
μόνο εὐὸ !

Μαρία !
Ὅταν ἡ ὥρες μου κυλοῦν γευτὲς γῆλοισι, δταν καμμιὰ πι-
κρα δὲν διασφᾶνι τὴ σέφει μου... Ὁ ! ἂν ἔξερες πόσο ἡ
ψυχὴ μου εἶνε μαζί σου !

Μὰ τίποτα ! τίποτα !...
Ἡ ζωὴ μας πέρασε... Καμμιὰ ἐλπίδα πῆδ ! Ὅχι παρὸν,
οὔτε παρελθόν, οὔτε μέλλον... Μαρία !...

ΜΕΓΑΛΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ἡ Ἑβὰ Γκραϊν, ἡ ὀραιότερα ἡθοποιὸς τῆς Αὐστραλίας.

Ἡ ΖΩΗ ΣΤΙΣ ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΕΙΣ

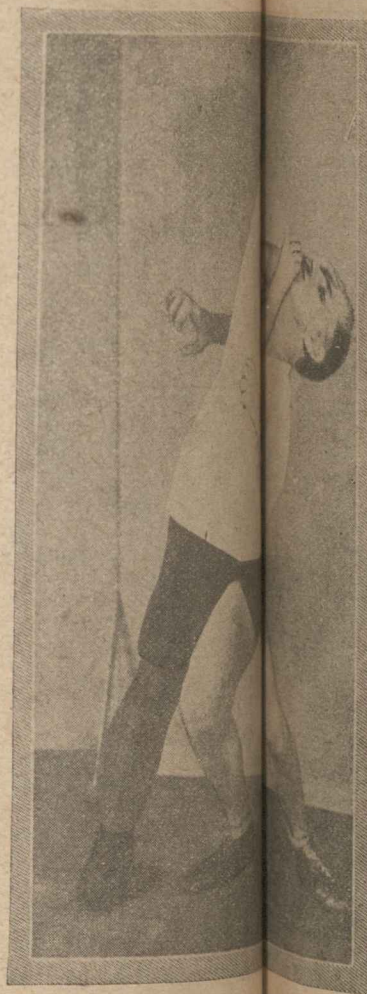

ΑΠΟ ΤΗ ΝΤΩΒΙΑ.—Πῶς διασκεδάζουν οἱ Εὐρωπαῖες.

ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ

Ἡ μὲν Μέουμ Στούαρτ, ἡ ἀνδραγαθία, ὅπως ἐπέχασε πρὸ τοῦ Ἐποστίν, ὁ ὅποιος τῆς κατακρήνη.

Ἡ ἐξελίξις τῶν γυναικῶν ἀκού-
μένη εἰς τὴν πάλιν ἀνδραγαθία.

ΜΕΤΟ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΕΙΣ.—Ἐνα γκρουπ ἀπὸ τρεῖς χαριτωμένες δεσποινίδες στὸ Μπαρρίτζ.

Ἡ βασίλισσα τῆς Γιουγκοσλαβίας Μαρία.

Ἡ κόρη τοῦ Κόναν Ντόυλ.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ

Ἡ δὲ Ἰωάννα Κάρολ μὲ ἰσπανικὸν κουστούμι στὴν ἐπι-
θεώρησι τοῦ Βερολινέζικοῦ θεάτρου «Τὸ Καμπάρé μας».

Πῶς γυμνάζονται εἰς τὸ Ἐξωτερικόν οἱ μικροί, γιὰ νὰ γίνωνται θαρραλεοὶ καὶ νὰ μὴ φοβούνται.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ

ΤΟΥ GEORGES D' ESPARBES

«Υστερ από τ' άλλοπλάλληλα άτυχήματα των Γάλλων πρό του Αϊξ-λσ-Σαπέλ, την 5 Μαρτίου 1793, μία μεροεργία άρχισε να άποχωρεί. Μόλις έφτασε στο δρόμο του Τριλεμόν, ή άταξία άρχισε να έπινυρατεί. Οι γενναίοι είχαν πιά χαθεί. Κάθε τόσο, οι κακόβουλοι και οι δειλοί, διέδιδαν ότι ή άποιοφυλακή της γαλλικής στρατιάς είχε καταστραφεί. Μφο' σ' αυτή την άποσύνθεση βοισκόντουσαν, όταν ή άρχηγός μιζε ήμιτοξισχίας, ή πολίτης Τασερόν, στάθηκε έσφονιά μπρός στον άδύνατο γυναικό τοίχο φόντοξ:

— Αυτή ή κατάσταση είναι άνυπόφορη! Ένας τίμιος άνθρωπος δέ μπορεί πιά να βλέπει μία πολυάριθμη στρατιά να φεύγει σαν κοπάδι μπρός στον έχθρο. Άς τρωβήξουμε πρός αυτό τό λόφο ένεί κάτω κ' έπειτα βλέπουμε.

Ο πυρετός είχε πρσάσει. Καθένας ξαναπήγε στη θέση του και και δλ' οι άντρες άκκοιούθησαν τήν άρχηγό τους.

Όταν έφτασαν στο λόφο, ή Τασερόν άνυψώθηκε και περίμενε. Τό βράδι της άλλης ήμέρας, μ' έναν καιρό κρύο και βορρορό, οι Αυστριακοί έπλημμύρισαν τήν πεδιάδα του Τριλεμόν, μα βλέποντας τήν ήμισαίεργία άπάνω στο λόφο, στρατοπέδευσαν στο δρόμο της Λουβάν.

— Μωριά! έλεε ή Τασερόν. Φαίνεται πως σκέφτηκαν ότι μία νυκτερινή ενάθεση μ' αυτό τον καιρό είναι πολύ επικίνδυνη και γι' αυτό τήν άνέβηλαν γιά τό πρωί. Φέρτε μου έδώ τόν Άρχιτυμπανιστή.

Σέ λίγο, ή Άρχιτυμπανιστής, ένας κολοσσός παρουσιάστηκε.

— Πολίτα Μεγάλο Λουδοβίκο, έλεε ή Τασερόν, οι τυμπανιστάι σου είναι γενναίοι :

— Θα πορευτώ να μουδινε ένα μπάσο, ποιά πού μου κάνει αυτή τήν ερώτηση, άπάντησε ή κολοσσός. Μήπως δέν τούς έλθεις στο Βαλμύ και στο Ζερμπ; Οι τυμπανιστάι μου δέν είναι μόνο γενναίοι, άλλό άτρόμητοι!

— Κολά! καλά! Σού τάπα αυτά γιά να λάβω τήν ευχαρίστηση να σ' άκούσω: Τώρα πού βλέπω ότι μπορεί να ύπολογίζε καίσεις στους τυμπανιστές σου, θέλω να μου δώσεις έναν του.

— Τόν έχεις, γιατί έξω πός τόν θέλεις γιά τό καλό της Δημοκρατίας.

— Φώναχ' τον, θέλω να τού μιλήσω.

— Πρίν σου διελέξω κανένα, συνταγματάρχη, δέ θα μπορούσα να μάθω τόν θέλεις;

— Άκούξ έκεί.

Και ή Τασερόν βαδίζοντας έμπιστευόθηκε τό σχέδιό του στον άρχιτυμπανιστή. Όταν έτελείωσε, στάθηκε και έλεε :

— Έ, τώρα πού έξέρεις τί θέλω, έχει να μου δώσεις τόν κατάλληλο γιά τή δουλειά μου.

— Ναί, έξω ένα πού είναι ένα κ' ένα γι' αυτή τή δουλειά. Τό καλύτερο παιδί άπ' όλους. Κ' έχει ένα θάρρος, μία άνδρεία.

— Τόνομά του;

— Μικρός Λουδοβίκος, ή γνιάς μου!

Μία σιωπή έπακολούθησε. Έπειτα ή Τασερόν χαμήλωσε τή φωνή του.

— Έρείς σε ποιά κίνδυνο εκθέτεις τό γνιά σου πού μόλις θάνε όχτι δέκα χρόνων;

— Δέκα χρόνων, άπάντησε ή γνιάς. Μά μή δίνεις προσοχή στην ήλιμία του. Είναι άληθινό φυσίγγι άπό δυναμίτη αυτό τό παιδί, παιδί και μήν κοιτάς τό μπόι του γιατί θά γίνη πιά ψηλός άπό μένα.

Οι δυο άντρες βγήκαν έξω. Πίσω άπό μία σκηνή ή Μικρός Λουδοβίκος με τό ένα πόδι στηλωμένο ξυπόλυτο στον άέρα και με τάλλο μέσα σ' ένα τσόκαρο έπαιζε τό «κουτσό» με τούς συνταξάρχους του.

Ο πατέρας του, τό φώναζε, τό πήρε στα χέρια του, τό σήκωσε ψηλά και τό έβλεπε στον άγκώνα του :

— Κοίταξε, τού έλεε. Βλέπεις δλ' αυτά τό φώτα, έκεί κάτω στο βάθος της πεδιάδος; Έ, έκεί είναι ή έχθρός, οι Αυστριακοί. Άκούσε τώρα. Έμεις όλοι θα φύγουμε άπό αυτό τό λόφο κρυφά γιά να πάμε να τούς χτυπήσουμε άπό πίσω. Έσύ όμως θά μέινεις έδώ όλομόναχος.

Ο πατέρας κ' έρωσε τό βλέμμα του μέσ' στα γαλάζια μάτια του γνιού του κ' έξακολούθησε :

— Χώστο καλά μέσ' στο μυαλό σου αυτό πού σου έλεπα. Δέ θα μέινεις έδώ γιά να παίζεις τό «κουτσό»! Όχι! Έχεις να κάνεις άλλη δουλειά. Ο πολίτης συνταγματάρχης θέλει να κάνει τόν έχθρο να πιστεύει ότι βοισκόμαστε πάντοτε έδώ. Λοιπόν γιά να τόν γελάσουμε πρέπει να κάνεις ένα διαβολέμένο θόρυβο. Θα τριγυρίζεις όλη τή νύχτα χτυπώντας τό μεγάλο ταμπούρλο. Κάθε τόσο θα κάνεις τά γαϊδούρια και τά μουλάρια να γκαρίζουν, κ' άκόμα θα φροντίζεις να μη σβήσουν οι φωτιές μας. Μπορούμε να ύπολογί-

ζουμε σε σένα!

Τό παιδί πού ή πατέρας του τό κατέβασε άπό τό μπράσο, έφερε τά πόδια του, τό ένα τό γυμνό και τό άλλο με τό τσόκαρο στη στάση της προσοχής και έλεε :

— Μάλιστα, πολίτες.

Σέ λίγο δέν έμεινε στο λόφο παρή μία γραμμή άπό άναμμένες φωτιές, τρία γαϊδούρια, ένα μουλάρι κ' ένα παιδί.

Ο μικρός Λουδοβίκος άρχισε άπό τό μεγάλο ταμπούρλο. Είναι ένα περίφημο όργανο με πετό λυκαίνας. Τό πέρασε άπό τόν άερο και άφού φύσηξε τις μπαγκέτες γιατί έκανε κρύο, στράφηκε πρός τόν καταυλισμό των Αυστριακών κ' άρχισε ν' άχρησά με όλη τήν δύναμη. Όλος ή κάμπος άντήχησε άπό τήν τυμπανοκρουσία του. Έπειτα διάσχισε όλο τόν καταυλισμό χτυπώντας βήμα γυναικών. Όταν έβλεπε καμιά φωτιά να σβήνει τής πετούσε έύλα γιά τί φωνάζει. Τρωβόσσε τήν ούρά των ζώων και τά έκανε να γκαρίζουν.

Αυτό βιάστηκε όσες δλόκληρες, οι όποιες, όσάτος άργούσαν να περάσουν. Οι τρείς γαϊδούροι και τό θλιμμένο μουλάρι, άκολουθούσαν τό παιδί, με τό ένα αυτή τενωμένη και τό άλλο κάτω, βαδίζοντα με τόν ήχο της μουσικής: Ο ίδωτας έτρεχε άπό τό μέταστο τού μικρού. Είχε άποκάμει πιά να περπατεί τόσες ώρες. Τότε ή Μικρός Λουδοβίκος, χωρίς ν' άφήσει τό τυμπάνο του κοβάλλων έν' άλογο και τό έκανε να κυλλάξη άπό τή μία στην άλλη άκρη πού λόφου, ένώ αύτός χτυπούσε συνεχώς. Αυτό έξανάινε πολλές φορές. Και κάθε φορά τά γκαρίσματα των ζώων έμμιγαν με τούς ήχοφους χτύπους τού τυμπάνου. Και όλη ή οκοτεινή πεδιάδα άντήχονταν άπ' αύτούς.

Σε κάθε του διαδρομή ή Μικρός Λουδοβίκος δέν έχνοσε ν' άνακαταίξει και να δυναμώνει τις φωτιές. Είναι άδύνατο να τήν παρακολουθήσει κανείς μέσ' στο τελλό στρο κ' έλα τον στο μένος τού λόφου. Βρισκόταν σχεδόν συγχρόνως παντού. Έμιαζε με έκείνα τό πολύρωμα καλλικαντζαράκια πού πετούν μέσ' στις φλόγες της φωτιάς των Χριστουγεννιάτικων πορταμυθίων και άφήνουν πίσω τους τόν ήχο ενός τραγουδιού.

Και τή μυρωδιά τού καπνού. Μ' έλα τήν κούραση, τό μικρό χαμνί δέν ένιωθε νάχη κουρασεί. Και έπίμονα, άδιάκοπα, χωρίς να σταματάει, χωρίς όμοια και να άρημάζει, μ' ένα χτύπημα μετρημένο και κανονικό, χωρίς διάμεσα και κενά, έξικούριανέ ως τό πρωί στο τό λόφο.

Έπειτα λαχανιασμένος στάθηκε.

Έτσι τόν είγαν διατάζει: να χτυπάει ως ότου έξημερώσει. Και πιά πού έξημερώσε. Μία λάμψη έσπινε τό πεσικό τού ταμπούρλου του να γαλίζον.

Καθισμένος άπάνω στοταμπούρλο του, έβλεπε τήν πεδιάδα να έσσιζεί τά σκοτάδια της και να γαίρνει άργά τό μαύρο της μαυδί.

Και είχε πολλή ώρα πού κοιτάζε.

Τότε ή δλόκληρη άφονκραζότανε χωρίς ν' άκούει τίποτε. Και όμως κάτι κρυβότανε μέσ' στην πεδιάδα...

Τότε ή Μικρός Λουδοβίκος ένοιωσε τήν καρδιά του να χτυπά.

Μά ή άνησυχία του δέ βάσταζε πολλήν ώρα. Άξαφνα, τή μεγάλη σιωπή πού ήταν άπλωμένη, ένας θόρυβος τή διάσχισε, προερχόμενος άπό τό μακρινό δάσος.

Κάτι σαν τραγουδι, σαν πολεμικό έμβατήριο, συνοδευόμενο άπό τόν ήχο τυμπάνων.

Ο Μικρός Λουδοβίκος κατάλαβε.

— Ουφ! ψιθύρισε, τώρα είναι ή σειρά τού μπαμπά...

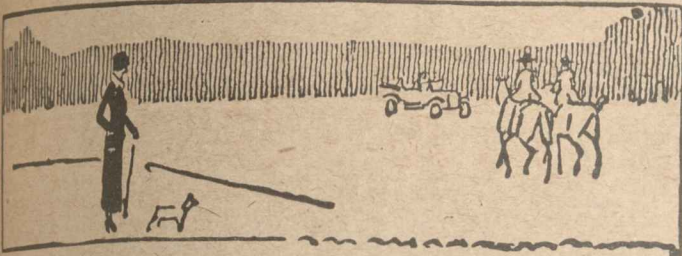
Τή μάχη πού έπακολούθησε, τή μάχη, πού έμελλε, χάρι σ' αυτό τόν να τελειώσει, μ' ένα ίσο θρίαμβο των Γάλλων, ή Μικρός, πού κουρασμένος, δέ μπόρεσε ούτε να τήν δει, ούτε να τήν άκούσει. Είταν ή ταξισχία, νικήτρια άνέβηκε τό λόφο γιά να τόν έλευθερώσει και να τόν άγκαλιάσει, ή Μικρός Λουδοβίκος, χλωμός κομμένος άπάνω στη χλόη, τυλιγμένος στο μαυδί του, ένώ τό μουλάρι τού έγλυψε σιγά-σιγά στό χέρι...

Ζώρς ντ' Έσκαρμπές

Τό ΒΟΑΣ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ

Στην Άγγλική Βιθμανία ή ιδανεινής ψαράδες έχουν πάντα στη βάρκα τους έναν ήμερωμένο βόα πού τούς χρησιμοποιεί ως βαρόμετρο γιά τόν καιρό. Τόν ταίζουν άσγά και ρέζι. Όταν προμηνύεται μπόρα ή βόας χάνει τή συνειδησιμένη ιση άπάσης.

Έφώνει τό κεφάλι, τό βουτά στο νερό και κολλυμπώντα τραβά πρός τήν όχθη βιαστικός. Ο ψαράς τόν άκολουθεί, έχοντας ή πολύτη έμπιστοσύνη στο πρωτότυπο βαρόμετρό του.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Μετά τό τέλος τού Γαλλογερμανικού πολέμου τού 1870 κατεσκευάσαν διά λογαριασμόν της Γερμανικής Κυβερνήσεως 200.000 έύλινα πόδια γιά τούς άναπήρους. Δέν έχει έξακριβωθεί ή άριθμός των υυλάνων ματιών και των χειρών άπό καλλό που κατασκευάσθηκαν γιά τόν ίδιο σκοπό.

Η πρώτη έφημερίς στη Γαλλία έξεδόθη τό 1605, στη Βέλγιο τό 1606, στη Γερμανία τό 1615, στην Άγγλία τό 1622, στην Ολλανδία τό 1623, στην Ιαπωνία τό 1626, στη Σουηδία τό 1643, στις Ηνωμένες Πολιτείες τό 1690, στην Αυστρία τό 1700, στη Ρωσία τό 1703, στην Ουγγαρία τό 1721, στη Νορβηγία τό 1763, στην Ελλάδα τό 1818, στην Τουρκία τό 1825, και στη Σερβία τό 1841.

Η Παλαιά Διαθήκη άποτελείται άπό 39 βιβλία, 929 κεφάλαια, 3321 παραγράφοι, 592439 λέξεις και 2.728.100 γράμματα. Η δέ Καινή Διαθήκη άποτελείται άπό 27 βιβλία, 260 κεφάλαια, 7050 παραγράφους, 181.258 λέξεις και 828.580 γράμματα.

Η μυηία θηποιότης των Κιν άνέρχεται σ' ένα εκατομμύριο περίπου ψυχών. Άνάλογες είναι και οι γεννήσεις.

Οι Άγγλοι, μόλον πού είναι φοβεροί τεϊνοπότα, πίνουν κατ' έτος 1 και 1/8 λίτρας καφέ, οι Γερμανοί 4 λίτρας, οι Δανοί 5 1/2, οι κάτοικοι των Ηνωμένων Πολιτειών 7, οι Γάλλοι καδής και οι Έλληνες 2 1/2. Ποσθενά όμως δέν γίνεται τόση κατήχησις τού καφέ, όσο στην Καλλιφορνία, όπου άναλογούν σε κάθε έτος 20 λίτρας καφέ έτοιμάς.

Τά όπλα της Εθρώπης καλύπτουν 1.500.000.000 στρέμματα ελίας, ήτοι τό 2/10 της έκτεώς της.

Άνα μελανωθή κανένα σας άσπροόρροχο, πάρτε ένα κομμάτι λίπας και άναλδοτε τό έπάνω στη μελανιά. Έπειτα πλάστε τό άσπροόρροχο και βλέπετε ότι ή βούλα έχει εξαφανισθεί έτελώς.

Οι Μογγόλοι γιά να μειώσουν τούς οκοτωμένους στην πόλεμο ήρώδων των, τούς έκοβαν τ' άστιά τους. Κατά τήν εισβολήν των, τό 1239, στις πεδιάδες της Ρωσίας, έμείψαν 270.000 άστιά και μετά τήν μάχη τού Λίνγντ γερτίσαν άπό άστια 9 τεσσάρους άσάκους.

Έαρχε μέχρι τού 1853 ένα έθιμο περίεργο στις Ηνωμένες Πολιτείες. Είς ένα δωμάτιο τού Λευκού Οίκου έφωλάσσοντο τρείς θαλίαν προθήκων αι τρείς της κεφαλής όλων των χρηματικών προέδρων της Δημοκρατίας άπό τού Βόοικτον. Ο Πρόεδρος όμως Βουάναν κατήργησε τό έθιμο αυτό.

Περί τούς 15.000 Ένδοξ πεθαίνουν κάθε χρόνο άπό δαγώματα ρεινών.

Τή άκόμη στην Βίβη Ένας γέρος πού έπί πολλά χρόνια ή κόνη του δουλεύει είχε ν' άνοίγει τό παπούτσι τού Αϊτοκράτορος της Αθιρίας. Άλλα ή πρίν ή Αϊτοκράτωρ φορούσε κατήχημα παπούτσια τό φορούσε έκείνος έως ότου άνοίξουν και σπρώξουν. Κατόπιν τά φορούσε ή Αϊτοκράτωρ, ή όποιος ήταν σ' ένα παπούτσι πολύ μίζερος. Μέχρι μάλιστα της πτώσεως των Αφροδισίων ή γέρος έπαιγνε και συνταξη γιά τή δουλειά του αυτή.

Ο Πάπας Λέων ΙΓ' ήταν πολύ κίλδς ποιητής. Κατά τις ώρες της σχολής του έγραφε λατινικούς στίχους, των όποιων οι μαθηστές ήσαν θρησκευτικοί και έξυμνούσαν τήν δόξα τού Λουδοβίκου. Κάποτε δέ, κατά τάς εορτάς τού Πάσχα, έδώρησε καί καθε καρδινάλιο κ' ένα ποίημα τό όποιο έξυμνούσε τήν ήλιμ κ' ενός άγίου.

Άλλοτε οι θεατρικές παραστάσεις στην Ιαπωνία άρχιζαν ήρωα και τελειώναν τή μεσονυχία. Οι θεαταί ήσαν άναγκασμένοι να πέρνουν στο θέατρο και τό φαί τους.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΤΑΝΕ Ο ΊΨΕΝ

Άπό τό γνωστόν γερμανικόν περιοδικόν ή «Τέχνη και τό Γόδματα» μάς παρέχονται οι εξής λεπτομέρειες περί τού εργοπυ κατ' τόν όποιον εργαζότανε ή μεγάλης Νορβηγός συγγραφέας Ίψεν.

Ο Ίψεν έφάρμοζε στην ζωή του κατά γόδμα τήν άρχή εκείνη πού γνωρίζουμε άπό τόν ήρωα ενός των δραματικών του έργων τόν «Ζάν Γκαμπριέλ—Βόρμαν», όπλα ή τήν άρχή δει: «ή πιδ δυνατός άνθρωπος είναι ή πιδ μεμονωμένος».

Ο Ίψεν περνούσε τα τελευταία χρόνια της ζωής του μέσα σε τελεία άπομόνωση. Γνωστός ως ένας άπό τούς πιδ εργατικούς συγχρόνους συγγραφείς, δέν άφηνε να περνούν ή ήμέρες χωρίς δουλειά! Καθημερινώς κλεινότανε στο γραφείο του άπό τας έννέα τό πρωί και έβγαίνε μόνο μία ώρα μετά τό μεσημέρι γιά να κινή ένα μικρό περίπατο.

Ο Ίψεν έδινε κάθε χρόνο και ένα δράμα, γιά τό όποιο δαπανούσε επίς περίπου μήνες σε προπαρασκευαστική εργασία, όπλα ή σε ιστορικές έρευνες, σε έπιστημονικές μελέτες και σ' ή διαίρεσι τού έργου σε πράξεις και σκηνές. Κατά τούς λοιπούς πέντε υπνες συνέγραφε τό έργο του, έννοείται όχι χωρίς κόπο γιάτι καθώς ή ίδιος έλεγε «τό πεντάμυνο αυτό διάστημα είναι ή πιδ κοπιώδης εργασία της ζωής μου».

Άληθινά περίεργο σ' τήν εργασία τού μεγάλου αυτού Νορβηγού ποιητού, είναι ότι ότο προχωρούσε και άγγιζε στο τέμα της καί έτελείωνε τά έργα του, κατελαμβάνετο άπό μία ισχυρότατη μελαγχολία. Σε κάποιον φίλο του δέ, πού τόν ερώτησε κάποτε γιάτι «λίβεταί» τότε πού όλοι συνήθως οι συγγραφείς χαίρονται γιά τό δέν λείωματού έργον τους, ή Ίψεν άπάντησε σκεπτικός :

— «Η μελαγχολία μου, τήν ώρα πού τελειώνω τό έργο μου, προέρχεται άπό τό φόβο μήπως είναι τό τελευταίο. Τήν ώρα πού άποτελείωμαι λάθε μου δράμα, μου φαίνεται πως όλες οι πληγές τού μυαλού μου έχουν πιά στερεώσει και πως δέν έχω πιά τίποτε να είπω. Οι φόβοι μου όμως αυτοί άναγιωρίζω πως είναι μάταιοι, γιάτι λίγο-λίγο, πρός μεγάλη μου μάλιστα έκπληξη και σκεδόν χωρίς να τό καταλάβω, ένας σωρός άπό νέα έλικά μιζέδονται στο νού μου. Δέν προφταίνει δέ να περάσει ότε μία έβδομάδα και έμψοχ στα μάτια μου ζωγραφίζεται τό σχέδιο ενός νέου δράματος».

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΟΙ ΜΠΟΤΙΛΙΕΣ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ

Όταν πρόκειται να βάλλης τό βαρελίσιο κρασί μέσα σε μπιτίλιες, φρόντισε να τις διαλέξης γάνε όσο τό δυνατόν βαθυτέρου πρσίνου χρώματος. Οι μπιτίλιες πού έχουν τό χρωματικό αυτό καλλιεργούνται τό κρασί.

Τρόπος να διατηρείς τις πατάτες

Τοποθέτησε καλά τις πατάτες μέσα σ' ένα βαρέλι όσο τό δυνατόν καλλίτερα κλεισμένο, και σ' όποιον τόν βυθό πρέπει να έχουν στρογγύλα άκρητά άχυρα. Κλείσε τό βαρέλι καλά και βάλλε σε κανένα ύπόγειο, πού να μήν τό έπηρεάζουν τό κρύο και ή έξέστη.

Άν θέλεις ν' άνοίξης τό βαρέλι γιά να πάρης ένα μέρος άπ' τό περιεχόμενο του, πρέπει να φροντίξης σ' ό μέρος πού θα άδειάσης, να σπιάξης πίτουρα και άχυρα, κ' ύστερα να τό ξανακλείσης έρμητικά.

Κεντήματα μελισσών

Τό κρέιμο πού προέρχεται άπό τά κεντήματα μελισσών ή σπινγών, διαλυείται εύκολάτα, άν βάλετε άμέσως πάνω στο πρσιμένο μέλος—άφου προηγουμένως βγάλετε τό κέντρο τού εντόμου—μυό κορμιό, κομμένο στα δύο.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ σε καλές τιμές, βιβλία φιλολογικά, ιστορικά, ήρωαί συγγραφείς, περιοδικά, έρμηνειές, δλόκληρες βιβλιοθήκες κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορία στα γραφεία μας.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΤΡΥΠΗΜΕΝΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

ΤΟΥ HENRI LAVEDAN

«Ένα βράδυ ήμουν μονάχος με το βράδυ ντε Π... Ήταν χειμώνας και κορβεντιάσαμε για χίλια δυο πράγματα στη γωνιά, στο τζάκι. Αζαφνα άποφάσισε να ικανοποιήσω την περιέργεια που με κατέτρωγε και τον ρώτησα :

— Άγαπώ με, αγνώστη, γά την άδιακρισία. Φοράς ένα δαχτυλίδι χρυσό στο τέταρτο δαχτυλίδι σου... Από καιρό έχω προσέξει ότι λείπει η τέταρτη του και η θέση της είναι άδειανη. Αυτό με σκανδαλίζει πολύ. Μήπως είναι φυλαχτό ;

Είδα πως το κακοφάνηκε η έρωτσή μου και μετανόησα γι' αυτή. Μολταταίρα έβγαλε το δαχτυλίδι απ' το δαχτυλίδι σου και μου το δάδειξε.

— Άλλοτε είχα, μου είπε, ένα πολύτιμο σάφειρο για πέτρα. Μία μέρα όμως έπεσε και δεν μπόρεσα να τον βρω. Έπειδή δε κοιτούσε πολύ άκριβα για να βάλω άλλο σάφειρο, φορώ το δαχτυλίδι έτσι όπως το βλέπεις.

Εγώ επέμεινα και του είπα με δυσημία :

— Έλα, πέρυσι τώρα τι συμβαίνει μ' αυτό το δαχτυλίδι κ' έχει πεπονηθεί πως δε βιά μάς κανείς τίποτε.

— Α ! εισαγωγή άδική ! Λοιπόν άς εινε, άκουσε. Γνωρίζεις τις όρεξες μου. Πρώτα πρώτα δεν άγαπάω παρά γυναίκες τριαντάρες και γι' αυτό κορβεζάω ότ' εινε πως εινε εικοσιπέντε χρόνων γιατί ειναι βέβαιος ότι πάντα κρύβουν πέντε χρόνια. Δεύτερο δέλω να εινε παντρεμένη. Πάνε λοιπόν μερικά χρόνια που έκανα κόρτε με μία γυναίκα τριαντάρα δυο χρόνων, της οποίας δεν μπόρε να σου πω το όνομα. Την άγαπούσα με πάθος, έγγαμίζα και τον άντρα της που ήταν λοχαγός στο έπιτελείο.

Τότε από δυο μηνών τρελλό κόρτε έβγαλε φίλη μου. Δεν άγαπούσε τον άντρα της. Κακοκοίσε σ' ένα πλούσιο μέγαρο κοντά στο δάσος της Βουλώνης. Μία φορά τη βδομάδα ο άντρας της ήτο της ύπηρεσίας και ήτο ύπαρχωμένος να ξενυχτήσει στο έπιτελείο. Αυτό τον πολύτιμο καιρό που αυτός άφίερων στήν πατρίδα, η γυναίκα του τον άφιέρωνε στον έρωτα ! Η Γαβριέλλα, έτσι την λέγαμε, έκρυβε από φόβο τις ορέξεις μας και όποτε ή καμαριέρα της γνώριζε τίποτα, Έρχότανε και μ' εύρισκε και διανήγναινα στο σπίτι της τα μεσάνυχτα έμπαινα από την πόρτα της ύπηρεσίας της οποίας είχα το κλειδί, έσκαλωνα σ' ένα παράθυρο που το άφινε άνοιχτό έπίσης και άγκαλιασμένοι μέσ' στο σκοτεινό περιπατούσαμε στα νύχια μας, άνεβαίναμε μία στενή σκάλα και παίναμε στην κάμαρά της.

Ω ή κάμαρά της ! Ήταν δώδεκα διόλου στρατιωτική και μυρίζει μπαρούτι ! Στος τείχους πανοπλίες, σπαθιά, πιστόλια, δυο περισσοτερα στο τζάκι, ένα δεξιά και τ' άλλο άριστερό, και άντικρυ στον καθόρθον, ήταν η εικόνα του συζύγου της με μεγάλη στολή.

Ο έρωτάς μας έβόταζε τρελές μίνες και τελείωσε έτσι όπως δεν περιμένα. Τό θυμάμαι οδν νάταν χτές. Ένα βράδυ τον Μάϊον ήμουν στο σπίτι της και καθόμουν στα πόδια της. Στο σπίτι ήταν ήσυχα. Θάταν δέκα ή ώρα και της μιλούσα σιγά-σιγά.

Αζαφνα έκείνη άνατρίχιασε.

— Άκουσε, μου είπε, κάποιος περπατάει κάτω !..

— Όχι, είπα, θα όνειρεύεσαι !..

— Θέλω να βεβαιωθώ, άπάντησε.

Άναψε ένα κερί, άνοιξε την πόρτα και πέρασε στο σαλόνι. Δεν έβγαλε πολλή ώρα. Σ' ένα λεπτό μπήκε μέσα στην κάμαρα με γοργολιμένα ύαγια, κατάρλωμα και μου είπε :

— Φύγα γρήγορα απ' τη μικρή σκάλα !

Τότε έπεσε το κερί απ' το χέρι της κ' έσβησε. Είχε 'ορθή ο άντρας της. Αμέσως άκούσαμε βιαστικά βήματα η πόρτα, άνοιξε με κόπο και άκούσθηκαν φωνές.

Εδώ και ένας άνδρας... πούναι αυτός ο άνάνδρος ; κρύφθηκε ; Και ο Γαβριέλλα ; Γαβριέλλα ; δεν άπαντάς ;

Έκείνη σιωπούσε. Είθετα στο σκοτεινό και μονάχα η καρδιάς μας χτυπούσαν. Μου ήταν άδύνατο να φύγω και ποτέ δεν άποφάσισα ν' άφισω την κακομοιρη έκείνη γυναίκα ο' αυτή την τρομερή θέα. Ο σύζυγός φώναζε πάλι :

— Και οι δύο σας δεν μιλάτε ;... τώρα θα σας κάνω να μιλήσετε !..

Άρχισα να περπατώ και κατάλαβα πως έρχότανε κατ' άπό μου.

Και πραγματικά τα τεντωμένα χέρια του μ' άγγίξανε στα σκο-

τεινά, μ' άρπάζανε απ' το γιακά. Συγχρόνως έριξε μια φωνή θριαμβόν.

Α ! σε κρατώ ! δεν γνωρίζω ποιος εισαι... μ' πρώτα θ' σε σκοτώσω και ύστερα θα σε κυτάξω !..

Με κοιτούσε σπαρταρώντας με στον τοίχο, ύστερα μ' άρπα και κατάρλωμα πώς προσπαθούσε να ξεφουσκώσει !

Ήμουν σπριγγωμένος στη γωνία της κάμαρας και δεν ήμουν έλπις να γλυτώσω. Έως τώρα δεν είχα άντισταθεί άποφασισμένος να μη φθώσω στ' άκρα... Μά άναγκάστηκε να πείσει οπιστώ τον εαυτό μου. Έξερεις ότι ειναι πολύ δυνατός κι ότι ειναι άτοσάλεια μπράτσια. Τότε σιδ σκοτεινά τον έπιασα με το ένα μου χέρι και με το άλλο του έδωκα μια γερή γροθιά στο πρόσωπο.

Η γροθιά μου τον βρήκε στις μασέλες. Άκούσα ένα μούγκισμα κ' ένα σώμα να πέφτει κατάχαμα ! Την ίδια στιγμή κάποιος μ' έσπρωξε προς την πόρτα και μου είπε : Φύγα !

Έτρεξα με τα τέσσερα και μπήκα στο σπίτι μου ιδρώνοντας και με περητό. Σάν ξενιτόπουλα για να πλαγιάσω κατάρλωμα δαχτυλίδι μου και ειναι ότι έλειπε το περσινό του. Κόπια καλλίτερα, το περσινό είχε ξεφύγει απ' το χεράκι του. Άμωσ σκεφθήκα πως αν ήπαιδα να το ξαναβρω, έπρεπε να πιάσω στο σκοτάδι το άξιοματιού. Δεν έκανα αβήν τη νύχτα και γι' αυτό το βλέπεις έτσι.

Αυτή εινε η ιστορία και άποδεικνύει πως ο σάφειρος δεν φέρνει όφελος όπως λένε, άφού έμένα με γάτο !

Η πρόληψις αυτή εινε έσφαλμένη !

Τότε εγώ του άπάντησα :

— Παρτόν, η πρόληψις έπαύθη.

Ψε για τον λογαρό !.. κ' ο σάφειρος ειναι γροσουζίκος γι' αυτό.

Henri Lavedan

— Άκουσε, μου είπε, κάποιος περπατάει κάτω.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Τό σπορδαίστερο εινε να μπορείς να θεωρή ως έναν μεγάλον άνθρωπο κ' ως έναν άγιο τον ίδιο τον εαυτό του...
Κ. Μπουκάλι

Η ψυχή μου εινε άδύνατο, άνταρχει. Και άπάρε, άφού σκέπτομαι...
Α. Φινί

Τό φεϊδι φοβάς όταν δεν μπορείς να λάξη δέρμα. Τό ίδιο συμβαίνει και με τους άνθρώπους. Όταν τους έμπάζουν νάλλάζουν γνώμες παύουν να ειναι άνθρώποι...
Φ. Νίτσε

Τά έργα της τέχνης εινε άνοητα λογα πολλές φορές η και γυνή. Άνδρικά, δεν εινε ποτέ. Κ. Παλαμάς

Ο Έρωτας, σ' έναν τόπον δόξα, ά γεννούσε τη λατρεία προς το θεόν. Κόνης Ντέ Ροτσεστερ

Οι κακοί άνθρώποι δεν έχουν καλό συνενόχους. Οι γλεντζέδες συνενόχους στα όργια τους. Οι φοροτολόγοι συνενόχους οι πολιτικοί... κομματάρχες. Οι άγρόχοι γνωρίμους. Οι πρίγκιπες αθλητικούς. Μόνον οι ένδοξοι άνθρώποι έχουν φίλοις.
Βελταίρας

Οι άνθρώποι συνηθίζουν να περπατάνε για τα μεγάλα έργα που έχουν κάνει κ' όμως τις περισσότερες φορές αυτά δεν εινε τίποτε άλλο από εύεργετήματα της τύχης.
Ντέ λκ Ροσφουκ

Η εργασία και η πλίκι, δεν κατώκησαν ποτέ κάτω απ' την ίδια στέγη.
Λαβρόλ

Τά δάκρυα των γυναικών εινε φθινόγατο έμπόρεμα που φέρνει μεγάλα κέρδη.
Ιταλικό γινώμιο

Δεν άπάρε βαρύτερο φορτίο από γυναίκα με μεγάλη πείρα.
Άντιφάνης

Εισαι μικρός ; ότι κ' αν ής πεντάρα δεν άξίζει. Μεγάλος εισαι ; ότι ής βασιλείο ζυγίζει.
Μελίερ

Ο άσπιαχος ζή έξω από την άνθρωπότητα.
Σοπενχάουζ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΑΛΗΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

Άγαπητή μου φίλη,

Δεν έξω αν θυμάσαι ένα στίχο του Σαιν Μπέ που τον είχαμε διαβάσει μαζί και που, από τότε, έμεινε χαραγμένος βαθειά μέσα στη μνήμη μου. Αυτός ο στίχος λέει ένα σωρό πράγματα σε μένα και πολλές φορές μου έχει γαληνέψει τη φτωχή μου καρδιά, προπάντων τον τελευταίο καιρό. Νά τον :

Νά γεννιέσαι, νά ζής και νά πεθαίνεις μέσα στο ίδιο σπίτι !

Χάμαι κ' εγώ τώρα ολομόναχη εδώ μέσα σ' αυτό το σπίτι, όπου γεννήθηκα κ' όπου έζησα κ' όπου έλιπώ να πεθάνω. Αυτό το σπίτι δεν εινε πάντοτε εύθυμο, μά εινε γλυκό, γιατί οι άναμνήσεις του παρελθόντος με περικυκλώνουν.

Ο γιος μου ο Έρικός εινε δικηγόρος : έρχεται και με βλέπει δύο ή τρεις το χρόνο. Η Ιωάννα κατοικεί με το σύζυγό της στην άλλη άκρη της Γαλλίας και πηγαίνο εγώ και τη βλέπω, κάθε φθινόπωρο. Ερίσκομαι λοιπόν εδώ, μονάχη, όλομωχη, μά τρυπώ στην άπο γνώριμα πράγματα που άδιάκοπα μου μιλούν για τους δικούς μου και για τους πεθαμένους και για τους ζωντανούς.

Δε διαβάζω πολύ, γιατί γέρασα, μά σκέπτομαι διαρκώς η καλύτερα όνειρο. Ω ! δεν όνειρεόμουν πιά καθόλου με τον τρόπο που είχα άλλοτε. Θυμάμαι βέβαια τις τελλές μας φαντασίες, τις περιπέτειες που σχεδίζαμε μέσ' στο μυαλονόμα μας των εικόνων κ' όλους τους όριζόντες της εύτυχίας για τους όποιους έτοιμας ειναι να ξεκινήσουμε τότε.

Κάνενα απ' όλα μας αυτά το όνειρο δεν πραγματοποιήθηκε : η καλύτερα, αν' αυτόν, έγιναν στη ζωή μας άλλα πράγματα, λιγώτερο γοητευτικά, λιγώτερο ποιητικά, μά που έφταναν για να ικανοποιήσουν όσους έξωρον με κρατούν με γενναίότητα το ρόλο τους στη ζωή.

Έξερεις γιατί είμαστε τόσο συχνά δυστυχισμένες εμείς οι γυναίκες ; Εινε γιατί μάς μαθαίνουν στη νεότητά μας να πιστεύουμε πολύ στην εύτυχία. Ποτέ δε μάς λένε ότι στη ζωή μας θα γινώσκουμε, θα πολεμήσουμε, θα ύποφέρουμε. Και με το πρώτο χτύπημα, η καρδιά μας συντρίβεται. Περιμένουμε πάντοτε με την ψυχή μας άνοιγμένη διαπλάτα, καταγράφτες εύτυχών γεγονότων. Κάνενα απ' αυτά δεν έρχεται και γι' αυτό, μετά τις πρώτες άποητεύσεις, αρχίζουμε να κλαίμε με λυγμούς. Έξωρ ποιά εινε η εύτυχία των κοριτσιώνων όνειρών μας. Δε βρίσκεται μέσα στον έρχομό μιας μεγάλης εύδομίας, γιατί οι μεγάλες εύδομίες, εινε πολύ άσπινες και πολύ σύντομες, μά εινε μονάχα μέσ' στην άτελειωτή άναμνηση μιας ζωής γεμάτης άλλεπάλληλες χαρές, οι όποιες δεν έρχονται ποτέ. Η εύτυχία, εινε η άναμνηση της εύτυχίας : εινε ο θάνατος ο γέματός έλπίδες : εινε μά όφθαλμαπάζη, χωρίς τέλος. Ναι, άγαπητή μου, η εύτυχία δεν εινε παρά μία ψευτική όπτασία και σήμα άόμοια, γρηά καθός ειναι, καθόμοι καίφαντάζομαι κάθε μέρα ένα σωρό πράγματα, μά της διαφοράς ότι εινε τα ίδια κ' αυτά που φανταζόμουν άλλοτε.

Νά λοιπόν που σου είπα πως περνάω το μεγαλύτερο μέρος του καιρού μου. Τι άλλο να κάνω ; Δυο τρόπους έχω γι' αυτό. Στους γρήγορ θα σου χρησιμεύσουν ίσως.

Ο ! ο πρώτος εινε πολύ άπλος : καθόμοι μπρός στη φωτιά μου σε μία πολίτωνα χαμηλή και μαλακή για τα γέριμά μου κόκκαλα κ' από κει στρέφω και κοιτάζω τα πράγματα που με περιστοιχίζουν.

Πόσο σύντομη εινε η ζωή, και προπάντων όταν την περνάει κανείς ολόκληρη στο ίδιο μέρος :

Νά γεννιέσαι, νά ζής και νά πεθαίνεις μέσα στο ίδιο σπίτι !

Οι άναμνήσεις εινε μαζεμένες, σφιγμένες ή μία με την άλλη και όταν γινώσκεις κανείς του φαίνεται κάποτε ότι μόλις δέκα ήμερες ύπαιξέ νέος. Ναι, όλα περνούν, φεύγουν : η ζωή μας ολόκληρη φαίνεται σά μία μέρα : προί, μεσημέρι, βράδυ. Ας έξωρα εινε και η νύχτα, η νύχτα που έρχεται, η άεμερωτή νύχτα.

Κοιτάζοντας τη φωτιά, όρες ολόκληρες, το παρελθόν ξαναζή μπροστά μου σά νάταν χρεονό. Δέ έξωρ πιά που βρισκόμουν το όνειρο με τραβίει και διασχίζω τη ζωή μου ολόκληρη.

Και πολλές φορές φαντάζομαι πως ειναι άνομη κοριτσάκι. Όλα τα νεανικά μου αισθήματα, όα' οι πόθοι των δεκαοχτώ μου χρόνων, τά χτυπήματα της καρδιάς, όλος εκείνος ο χυμός της κόπης ξαναρχεται μέσα μου και βλέπω καθαρά, σάν καινούργιες πραγματικότητες, όλες τις άπαισιές των λησμονημένων πραγμάτων.

Ω ! πώς περνούν μέσα μου οι άναμνήσεις των νεανικών μου περιπάτων. Έδώ, στην πολυθρόνα μου, μπρός στη φωτιά μου, ξαναζωντανεύει τις άλλες παράδοξα ένας περιπάτος με το ήλιοβασιλέμα στο βουνό του Σαιν Μισέλ, και άμέσως κατόπι, ένα κυνήγι με όλογο στο δάσος της Κτίλ με τις μυρωδιές της ύγρης άμμου και των φύλλων που ειναν γεμάτα δροσιά. Είδα τον ήλιο να βασιλεύει και να χάνεται μέσ' στη θάλασσα κ' ένοσθα όλο το κορμί μου ν' άναπηδών από το χαλόπ του άλόγου μου. Και όλα όσα είχα σκεφθεί έκείνη την εποχή, ο ποιητικός μου ένθουσιασμός μπρός σ' άπέραντα μάκρη της θάλασσας, η δυνατή και εύχάριστη άπόλαυση που έννοιωθα άγγίζοντας τα κλαδιά του δάσους, οι παραμυθίες μου ίδέες, όλα, οι μικροί μου συλλογισμοί, οι έπιθυμίες και τα αισθήματα, όλα, όλα ξαναρχόντουσαν σε μένα σά να βρισκόμουν άόμοια εκεί, σά να μην είχαμ περάσει πενήντα χρόνια από τότε, πενήντα χρόνια, που πάγωσαν το αίμα μου και άλλαξαν πολύ τις έλπίδες μου.

Μά ο άλλος τρόπος που έχω για να ξαναζώ τα περαινμένα ειναι πολύ καλλίτερος.

Έξερεις, άγαπημένη μου Κολέττα, ότι στο σπίτι μας συνήθιασε από μικροί να μην λετάμε τίποτα. Έχουμε ψηλά, κάτω από τη στέγη μία μεγάλη κάμαρη σάν άποθήκη που τη λέγαμε : «η κάμαρη με τα παλιά πράγματα». Ότι δε χρησιμοποιεί πιά πετιέται εκεί μέσα. Συχνά, άνεβαίνο σ' αυτή και κοιτάζω γύρω μου. Τότε βρισκόμαι περιστοιχισμένη από ένα σωρό άσήμαντα πράγματα που τα είχα ξεχάσει πιά, και τα όποια μου θυμίζουν ένα σωρό γεγονότα της ζωής μου. Αυτά τα πράγματα δεν εινε τα όρατα άγαπημένα έπιπλα που τα έξωρμα από τα παιδικά μας χρόνια και με τα όποια έχω συνδεθεί εύθυμες και λυπηρές άναμνήσεις, διάφορες χρονολογίες της ιστορίας της ζωής μας, τα πράγματα εκείνα που έχουν πάρει, έπειδή άναμνήθηκαν τόσο στη ζωή μας, κάποια προσωπικότητα, κάποια φυσιογνωμία, που εινε οι σύντροφοι των γλυκών ή μελαγχολικών μας ώρών, οι μόνοι σύντροφοι, άλλοιόμοι ! που είμαστε βέβαιοι ότι δεν θα τους χάσουμε, ότι δε θα πεθάνουν όποτε οι άλλοι, εκείνοι που τα χαρακτηριστικά τους, τα μαγνητικά μάτια τους, η φωνή τους, τα στόματά τους έχουν περσεί για πάντα. Όχι, δεν εινε αυτά. Μά ξαναβρίσκω μέσα σ' ένα σωρό πράγματα φθαμένα εκείνα τα παλιά μικροαντικείμενα που έζησαν σαράντα χρόνια κοντά μας χωρίς να τα προσέξουμε ποτέ, μά που όταν τα ξαναβλέψουμε άξαφνα, πέρνουν ένα ένδιαφέρον, μία σημασία και μάς ταινώνται οι μόνοι μάρτυρες που έξωρουν πιά καλά απ' όλο της ζωής μας. Μου κάνουν την ίδια έντύπωση μ' εκείνους τους άνθρώπους που ενώ τους έξωρμα χρόνια χωρίς να μάς έχουν πεί τίποτε μυστικό τους, άξαφνα, ένα βράδι, από μ' άσήμαντη άφορμή, αρχίζουν μ' άτέλειωτη κοινότητα, μάς έξιστορούν όλη τους τη ζωή και μάς έμπιστεύονται μυστικά που δεν τα είχαμε ύποψιαστεί ποτέ.

Και πηγαίνο απ' το ένα πραγματάκι στο άλλο κ' έλαφροές νταγμούς της καρδιάς. Και λέω, καθώς βλέπω κανένα : Νά, αυτό το έσπασα το βράδι που έφυγε ο Παύλος μου για τη Λυόν ; ή, βλέποντας άλλο : «Α ! να τό φανερών της μαμάς που τό είχα για να πηγαίνο στους έσπερινούς τα βράδια του χειμώνα».

Υπάρχουν ακόμα εκεί μέσα πράγματα που δεν λένε τίποτα τα όποια προέρχονται από τους προσπάπους μου, που κανείς από τους ζωντανούς δεν τους γνωρίσει.

Εσύ, άγαπημένη μου Κολέττα, δε μπορείς να τα καταλαβαίνεις όλα αυτά και θα χαμογιάσεις, διαβάζοντάς τα.

Εισαμμόπρατευουσιόγια και σε : οι πρατευουσιόγια δεν έξωρε, αυτή την έσωτερική ζωή. Ζήτη έξωτερικά μ' όλες τις σκέψεις σας άφηνες στον άνεμο. Έγώ πουζώ μόνη δε μπορώ να σου μιλήσω παρά για τον εαυτό μου. Άπαντώντας μου, μιλώ με τον εαυτό μου, λιγάκι και για τον εαυτό σου, για να μπορέσω κ' εγώ να μπω στη θέση σου, όπως θα μπής και συ στη δική μου διαβάζοντας αυτό το γράμμα.

Μά όσο και να μιλήσ στη θέση μου, δε θα καταλάβεις ποτέ τέλεια, αυτό το στίχο του Σαιν Μπέ :

Νά γεννιέσαι, νά ζής και νά πεθαίνεις μέσα στο ίδιο σπίτι !

— Δέξου χίλια φιλά από την καλή σου φίλη,

Αδελαΐδα

Γκν ντε Μοπασσάν

Σοναζαράκι. Δεν περιγράφει
αρχικά, μα είναι τόσο κοινό το θέμα
της πρόξας; Η περιγραφή μιας
τοκμίας είναι το κοινό των δι-
κίων, που το μεταχειρίζονται όλοι
από καταβολής κόσμου. Διαλέχτε κα-
νένα άλλο θέμα, λιγότερο κοινό. Κ.
Ν. Κ. α. ρ. υ. α. ν. Σομπάκοι. Η
άνταρση σας, όπως βλέπω, δη-
μοσιεύεται. Την παροχή μου δημο-
σίευσας επεκταθεί σε περιγραφές
που δε χρειάζονται. Ωρισμένους αν-
ταποκρίτες δεν έχωμεν
κάθε φίλος μας είναι
αν θέλει, και ανταπο-
κριτής μας. Α. η. μ.
Χατζηπανα-
γιώτου. Το «Πα-
ράδειγμα» σας δεν έχει
τίποτα παρόμοιο με
δύο λέει κάθε μέρα ο
λόγος κόσμος. Το ποίη-
μά σας αποτυγχάνει.
Ε. Κ. α. ν. λ. ο. ν. Η
«Βέρα» σας δεν ελή-
φθη, και όμως, ως μη
συνδεδεμένη από το
δικαίωμα της κρίσεως,
το οποίο είναι δρα-
μής πέντε για τα παιδιά. Α. ν. τ. ω.
η. η. Κ. ο. κ. ι. ν. ο. ν. Σύντομα
κατάστατος ο κ. Μιχ. Λαμπρινός.
Παρά, ο οποίος έστειλε ως ποίημα
του ποίημα δικό σας δημοσιεύει
καλόν περιόδον. Ε. Α. ρ. τ. ε. μ. η. ν.
Ποιήσεις. Πολύ άσχημο, άγνωστο
μάστιγα, ή βλαστήει τον
βορριά να βρύνεται σε στίχους.
Μέσα στο Παρίσι ζήτε και δεν υψο-
νται κανέναν άλλο; Μαρίαν Η. λ. ο. π. ο. υ. ο. ν. Θεοτόκη. Η με-
ταφράση σας σε «Πόρτα» που δε γράφεται πιά και χωρίς το δικαίωμα του συγ-
γραφέως. Γιατί δε μεταφράζεται στη δημοτική ή ποίηση; Ένα τέτοιο κομμάτι
ως έκδοση φιλολογική γλώσσα. Ν. Α. ν. ο. ρ. ι. κ. α. κ. η. ν. Ένταυθα. Για
να δημοσιεύει στο «Μπουκέτο» ένα τέτοιο κομμάτι πρέπει να είναι γραμμένο
με χάρη, πεταχτό, να μην καταντάει το θέμα... ορυκτολογία. Αν μπορούσε να
γράψετε έτσι για τις ιδιότητες των πολυτήτων λίθων και μετάλλων, γράφατε.
J. Classeaud. Ένταυθα. Όρατο το δίστημα του Μορφ, αλλά για να δημο-
σιεύει ή μεταφράσει σας πρέπει να διορθωθεί πολύ. Συνεπώς πρέπει να πα-
ριμένετε. Μ. α. γ. ο. λ. η. ν. Α. λ. ε. ε. ο. ν. Παρά. Για να καταστήσει άγιο
από άποψης ματρικής το σονέτο σας, καταστήσατε φρικτά τις έννοιες του
ποιήματός σας. Το σονέτο είναι ένα είδος στο οποίο σκοντάφτουν κ' οι δι-
κίμοι ποίηται και η μόδα του έχει περάσει πιά. Και με το άλλο σονέτο
σας «Στην Ψυχή μου» συμβαίνει το ίδιο, εκτός του ότι στον τρίτο του στίχο
επιδράει ο συγγραφέας. Οι «Ευνοϊκοί» δεν γίνονται άνοιχτοι, άνοιχτοι
μαθαίνουν ποια ορθογραφία κ' όσα κάνουν παρατηρήσεις σε ανθρώπους
που, αν όχι τίποτ' άλλο, έχουν κάποια πείρα περισσότερο. Τ. π. α. α.
κ. ο. ν. τ. α. ν. ε. λ. ο. ν. Ένταυθα. Το ποίημά σας δείχνει πως έχετε κάποια
διάθεση, μα δεν παρουσιάζει καμία άλλη ποιητική άρετη. Θ. α. ν. Μ. ο. ο.
Χαλκίδα. Το «όνισμα» σας πολύ κοινό και γραμμένο από τις δυο μερές της
κόλας. Π. Κ. ο. σ. τ. α. κ. η. Α. λ. ε. τ. ε. ν. ε. ν. Προσέφερον έδω άποσπάσματα
της «Ζέστη» σας ως δημοσιεύει στους αναγνώστες μας.

Ζέστη άνυπόφορος σκληρά, γιατί μάς βασανίζει
και δεν διαβαίνει γρήγορα παρά καιρό καθίζει;
Άλλοι μόνον στους μαθητές κι' έργατάς που δουλεύουν
δεν έδω εμφανισής τα νεύρα ταλάντευουν.
Τρεις μέρες τώρα τυραννείς τον άμοιρο κοσμάκη
κι' άλλοι πάνε ξεκούμπτοι κι' άλλοι χωρίς σακάκι.
Την άμμο που γι' οντροφο μαζί σου παρασύρεις
μάγωνα ροδοκόκκινα πολλά θά διαφθείρης.
Ήλθες μα ήλθες άγρια και μάλιστα χωρίς
χωρίς να σε προσμένωμεν έτσι να μάς φανής.

Moisson, Πάτρως. Το ποίημα με στίχους σε λαογραφικό μέτρο. Φροντίστε
να μάθετε πρώτα και έπειτα γράψετε ποίηματα. Α. λ. ν. ο. ρ. ι. κ. α. κ. η. ν. (Που έστειλε ένα κομμάτι επιγραφόμενον ο «Μονότονος Γάμος»). Πολύ
κοινό το κομμάτι σας και μάλιστα για πράγματα που δεν έχουν τη θέση τους
στο «Μπουκέτο». Α. λ. α. κ. η. ν. Νταβός (Έλβετος). Ένεργητης. Το ψευδο-
υμνόν σας, καθώς βλέπω, ένεργητης. Τα ποίημά σας όποτε έχουν άκομη πολύ.
Π. ο. κ. η. ν. Ένταυθα. Καθώς βλέπω και άλλα ποίημά σας διακρίνεται, ως βάρ-
ος, από κάποιον άστυ, ο οποίος ήθελε να παίζει με το πένθος σας.
Δυστυχώς δεν έχωμεν πιά το χειρόγραφο για να παραδώσουμε τόνουά του στη
δημοσιότητα. Όστόσο αναγράφουμε έδω ότι η κομική κίνηση Ταγματάρχου
(Βασίλειος) ή δημοσιεύεται ως το φύλλον της 27 Ιουνίου είναι άπολύτως
άνακριβής. Ι. Μ. ε. λ. ο. π. ο. ν. ο. ν. Το ποίημά σας δεν ελήφθησαν, έ-
ψην ως μη συνδεδεμένα από δικαίωμα της κρίσεως. Β. Κ. ο. ν. τ. ε. ρ. ο.
π. ο. υ. ο. ν. Ένταυθα. Και το δικό σας δια τον αυτόν λόγον. Γ. ο. υ. ο. λ. η. ν.
Κ. α. ρ. η. ν. Ένταυθα. Δυστυχώς, δεν το έχωμεν πιά το χειρόγραφο. Το πα-
τέρας πανταίσιμος, όπως και συμβαίνει, ότι κρητίζετε αντίγραφο. Δεν ξε-
ομαίει ότι σας ενδιαφέρουν τα στίχια. Α. η. α. ν. Κ. α. ρ. τ. ε. λ. η. Ένταυθα.
Το «Πέφτουν τα φύλλα» έχει στοιχειοθετηθεί και θα δημοσιευθεί. Και οι ση-
μερινές σας μεταφράσεις πολύ πολύ καλές και ποιητικά κομωμένες παρ' όλη
την ελευθερία τους και θα δημοσιευθούν... Σ. τ. υ. λ. Α. σ. τ. ρ. ι. η. ν. Η
ποίητά σας «Γραμμένη σε ένα κομμάτι δημοτικής και καθαρωνόσης άνωπορο.
Α. ε. ο. ν. Σ. α. κ. ε. λ. α. ρ. ι. δ. η. Θεοτόκη. Μα αυτό που μάς στείλατε δεν
είναι κίνηση, είναι τα άνοματα του Διοικητικού Συμβουλίου του Σπυρίδωνος.
Θα ήτο κίνηση αν έγραφατε τα όνοματά των συμμετεσχόντων εις την εκ-
δομήν. Γ. ε. ρ. ο. α. η. ν. Γιατί πιστοποιώ το δυστυχισμένο το Μερμέ; «Ο
Μετρώ φαλκίνος είναι, 4-5 φορές μεγαλύτερος εις έκτασιν από τη μεταφράση
σας. Ν. Γ. ο. ν. Π. α. γ. ο. ν. Παρά. Νομίζω πως θα μάς γράψετε στέλ-
νοντάς μας για δικό σας ένα πασίγνωστο ποίημα «Της Κοπέλας το Νερό»
που έχει μάλιστα και μελοποιηθεί, από το μακαρίτη Σαμάρα; Αυτό είναι πολύ
κακό, μη το ενακάνετε. Γ. Κ. ο. τ. ε. ο. υ. ο. λ. η. ν. Φιλικά. Εύχαριστώ-
μεν θερμά για το τόσο όμοιο γράμμα σας, καθώς και για τις όμοιες μετα-
φράσεις σας. Α. η. μ. Μ. ο. κ. ο. υ. ο. ν. Ένταυθα. Εύχαριστούμεν και σας θερμά για
το όμοιο σας γράμμα. Το ποίημά σας όμως όποτε πολύ και στη διατύπωση
και στη στιχογραφία. Α. Φ. ι. λ. ι. π. α. κ. η. ν. Ένταυθα. Το «Πυροσβεστή-
ρα» μερικά σημεία είναι τόσο άσυντακτο, τόσο άνακόλουθο ώστε καταντά
απόρρο.
Α. ν. η. Ν. Π. α. π. «Απ' τα σταλμένα μόνον το κάτωδι επίγραμμα άποσδήποτε
καλό...

Είχες λεφτά και σπουδάζεις
και έγινε μαγικός
μ' απ' όσα γράφεις βλέπουμε
πως είσαι... παπαγάλος!

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΠΕΦΤΟΥΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ...

Το Miller

Τα μαγαμένα φύλλα μες στο δάσος
πέσανε και σκεπάσανε τη γή,
τίποτα γύρω δεν αναταράζει
την κρύα, την άπεραντη οίγη...
Κοντά στον τάφο νέο παληκόρι
πηγαίνει μ' ένα βήμα σγαρό
με μια ματιά ζητάει για να πόρη
ανάμνηση απ' το δάσος το βουβά.
«Χαίρε γλυκό μου δάσος!...» "Αγ
[πεθαίνω!]

«Το πένθος σου μου φέρνει το χαμό
κάθε φύλλο που πέφτει μαρομένο
τον θάνατο μου δίνει τον πικρό...»
«Της Έπιδάφου ο άπονος προ-
[φής]

«Τέτοια λόγια μου είπες σκοτεινά:
«Θά δής να πέφτουνε τα φύλλα
[μοραμένα
μα θάναι άλλοι σου! για στερή
[φρά!]

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ ΤΟΥ ΧΟΡΙΟΥ»

Το Πάλ Φ

Πέθανε ή κόρη, πέθανε, μέσα στους έρωτές της.
Έπλην και την θάνατο, τη θάνατο την αήθη,
Μονάχη την άφησαν, μέσα στις έμορφές της,
Μονάχη την άφησαν βαθεία μέσα στη γή.
Χαρούμενη, χαρούμενη απ' τα μνήματα έφυγαν,
Χαρούμενοι έτραγουδούσαν: «Καθίς με τη σιφή.
«Πέθανε ή κόρη, πέθανε» Παλιόρα τραγουδούσαν,
Κι' όστερα έπήσαν, σαν κάθε μέρα, στη δουλειά.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Το Έρριου Χέιν

Κείνη σαν βροχεται σιμά μου
πολύ μόχει πάρε την καρδιά,
μεθά ή ψυχή μου από χαρά
και όλα τα πλούτη είνε δικά μου.

Μά όταν μ' άφρισε, ώμέ! ή καλή
[μου,
και μένω πάλιν μοναχός,
γίνομαι τότε εύθης, άλλοι μου,
κι' από ζητιάνο πειό φτωχός!

Σαν τρελλός γίνομαι ποτέ
λοιπόν δεν άγάπησαν οι ώρες;
Τότε τιμωρό τέ, θέ,
και κάνε τέ... γεροτοκόρες!

Μεταφράσεις Κ. Λ. Παράσκου

Κ. Ι. Κ. Κόμην. Καλό το ποίημά σας «Κι' όταν θα χαρώμεν...» και όμοι-
οιούται έδω.

Κι' όταν ή μέρα ή πικρή του χωρισμού θα φτάση
κι' ανάμεσά μας θ' άπλωθούν πελόγη και στεριές
να μη θαρρώς ή άγάπη μου πως μ' άλλη θ' άγκαλιάσει
και πως δε θάν' ή μέρες μου μακριά σου ή πιο βορείες.
"Οχι, άγαπητοί! Μιά κακή κι' αν μάς χωρίση ποίρα
κι' ό, που θα σμελίζουμε, καιρός κι' αν θάνα μακρινός
για σέ θα νάλλη πάντοτε ή φτωχική μου λέρα
και σ' ό θα μωσαι πάντοτε το νού μου ό στοχασμός...

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

Το Miller

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕΝΟΝ ΕΙΣ 50 ΚΡΑΤΗ ΑΒΛΑΒΕΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΑΝΤΙ-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ ODO-RO-NO

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ, ΜΥΡΟΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΧΡΗΣΙΣ.— Δίς της εβδομάδος, επαλείψατε διά του 'Αντι-ιδρωτικού ODO-RO-NO

το μέρος (χειράς, μασχάλας κτλ.) απ' έσπερας την ώραν της κατακλιθείας απ' ού προ-
γουμένως πλύνετε και σκουπίσετε αυτό καλώς.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΧΩΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΤΑ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

M. N. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

ΤΗΛΕΦ. 21-68 ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΝΑΡΗ 10

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΣΩΒΑΡΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

PHOSPHATINE FALIÈRES

(ΦΩΣΦΑΤΙΝΗ ΦΑΛΙΕΡ)

Απαράμειλλος τροφή δια τα παιδιά.
Απαντες οι ειδικοί Ιατροί την συνιστούν ένεκα των έπιστημονικών ιδιοτήτων της κα-
τασκευής. Πάσα μήτηρ οικογενείας την μεταχειρίζεται δια τα μικρά έβας τα καταστήσει
στερεά και άντέχοντα. Η Φωσφατίνη Φαλιέρ άρρσει εις τα μικρά, καθότι μινυνομένη
με το γάλα σχηματίζει γυλόν έλαφίετον γεύσεως.
Κυρίως δε γίνεται χρήσις αυτής κατά το άπογαλκτισμα και την περιόδον της
αυξήσεως. Είναι δε λίαν εύπεπτος και άρμόζει εις τους άδυνάτους στομάχους.
Φυλαγχίτε των παραποιήσεων και άπατήσατε το σήμα:
PHOSPHATINE FALIÈRES
PARIS — 6, Rue de la Tacherie, και εις τα Φαρμακεία

PIANA

POYΛΑΜΑΝ

Εκ του έργεστασιού κατ' εύθειαν προς την πελατεία
Αρίστη ποιότης ήγγυσημένη, υπ' εύθύνην των έργεστασιάρχων
Μεγάλη εύκολία δια την πληρωμήν
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ
12 Στράδ' Άρσαςείου. — Αθήναι

ΙΔΑΤΕ — ΣΥΓΚΡΙΝΑΤΕ — ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΤΕ

“ΒΟΤΡΥΣ”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Μετοχικόν Κεφάλαιον και
Αποθεματικόν Δρ. 50.000.000
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Έναντι Χρηματιστηρίου

ΚΥΡΙΑΙ

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
κάνει όμορφα ό όμορφα. Ζητήσατε
δείγματα δωρεάν. Χαρ. Γοιτκόνη 48
ΑΘΗΝΑΙ

Είς το γραφείο μας πωλούνται
πλήν των εκδόσεων της «Εβδόμηνης»
του «Μπουκέτου» και δύο ξένα έκ-
δοσείς το «Ημερολόγιον» μας «Ερω-
τευμένης», άντι δραχ. 12, το «Ο-
μάντισσά» άειμνήστου λογοτέχνη Πλά-
τωνος Ροδοκανάκη «Μέσα στα γιασε-
μά» άντι δραχ. 6, ή «Λεβέντισσα» άντι
δραχ. 60 και ή Γαβριέλλα άντι δραχ. 50.

VALE THRYNE

Ταμπουκί τα ΕΜΜΗΝΑ

Σταματά τους ΠΟΝΟΥΣ

Νέον φάρμακον άποτελεσματικόν

Όδηγία ΔΡΕΑΝ εις τα Φαρμακεία

Διά τας Έπαρχίας γραφάτε:

A. ΔΑΠΟΝΤΕ, Καλαμίου 8.

ΑΘΗΝΑΙ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΑΚΤΙ- ΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Χ. ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ

ΥΠΗΓΗΤΟΥ

Θεραπεύονται ή Έπιληψία, ή Άνικα-
νότης ειδικώς, ή Άρθριτισμός, ή Νευ-
ραλγία κλπ. Έκτελούνται υπό του έν
Παρισίους και Βερολίνο ειδικώς άσχο-
ληθέντος κ. Τάκη Πραποπούλου τέ-
λειαι Άκτινοσκοπήσεις και Άκτι-
νοθεραπείαι Άδενοπαθειών, Δερ-
ματικών νόσων Νεοπλασμάτων κλπ.
== Όδός Πειραιώς άριθ. 10 ==

“NUTRICIA”

Όλλανδικόν Γάλα εις κένιν
άποβουτυρωμένον κατά το τέ-
ταστον. Η μόνη άρίστη και
εύδηνη τροφή δια τα Βρέφη.
Η «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστάται
από τους Ιατρούς. Έκτός της
άνω τροφής δια τα Βρέφη, ή
Μεγάλη Έταιρία «NUTRICIA»
παρέχει και Γάλα τελείως ά-
ποβουτυρωμένον δια τας έν-
τερικώς παθήσεις ως και το
φρμισμένον αυτής «BABEUR-
RE» (condensed buttermilk).

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΘΕΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΛΑΣΣΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

— ΑΛΟΓΕΚΗΣ 11. — (Κολωνάκι) —

Διανομία τμημάτων δια τας εισηγη-
τούς έδωσας του Πανεπιστημίου. Ει-
δικοί και πεπαιγμένοι καθηγηται δι-
δάσκουσιν πάντα τα μαθήματα.
ΣΗΜ. Είς το Ολοκοφιστόν της Σχο-
λής Μπερτόλη, όπου λειτουργεί το
Φροντιστήριον γίνονται δεκτοί οίκο-
ταφοί εκ των Έπαρχιών.
— ΦΑΜΑ —

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ-ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 170Α (ΤΕΡΜΑ)

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ

BLACK

ΜΠΛΑΚ-ΦΛΑΓΚ

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ

ΥΓΡΟΝ : καταστρέφει πάντα τὰ έντομα καί τὰ αυγά των δι' άπλου ψεκασμού, με την μεγαλύτεραν δυνατήν οικονομίαν ύγρου, χάρις εις τόν οικονομικώτατον ψεκαστήρα

ΜΠΛΑΚ — ΦΛΑΓΚ ΚΟΝΙΣ : Οικονομικώτατον μέσον καταστροφής πάντων τών έρπόντων έντόμων καί ζωύφιων (κατσαρίδων, κορέων, κλπ.), έντόμων φυτών καί άνθέων καί παρασίτων ζώων ψύλλων φθειρών, τσιμπουριών κ λ π.

ΖΗΤΕΙΤΕ οδηγίας χρήσεως, έκ της άκριβοῦς τηρήσεως τών όποιων έξαρτώνται τά ικανοποιητικά των αποτελέσματα.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

εις όλα τὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ, εις πολλά μεγέθη δοχείων. Γενική άντιπροσωπεία :

ΗΠΕΙΡΟΥ 7

Τηλέφωνον 33-04. ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓ'ΙΖΙΔΗΣ

Χειρουργός ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Επί τετραετίαν ειδικώς εις Παρισίους σπουδάσας. Θεραπεύει με άγνησιν δι' όλυγομέρον άνοδόνος θεραπείας τας παθήσεις στόματος καί οδόντων. Οδλίτιδες, δυσσμία, Pyorrhea καί δ. διά σωμάτων ίασησημονικών μεθόδων. Λέγεται 9-12 καί 2-6 1)2. 51-όδός Γ' Σεπτεμβρίου 51 κάτωμα 2ον.

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

- 1) Η «ΣΟΝΙΑ» διά τόν Έσωτερικόν δοχ. 12, διά τόν Έξωτερικόν δοχ. 20.
 - 2) Η «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» διά τόν Έσωτερικόν δοχ. 12, διά τόν Έξωτερικόν δοχ. 20.
 - 3) Η «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» διά τόν Έσωτερικόν δοχ. 12, διά τόν Έξωτερικόν δοχ. 20.
 - 4) Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» διά τόν Έσωτερικόν δοχ. 12, διά τόν Έξωτερικόν δοχ. 20.
 - 5) ΑΙ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» διά τόν Έσωτερικόν δοχ. 12, διά τόν Έξωτερικόν δοχ. 20.
 - 6) Η «ΠΑΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» διά τόν Έσωτερικόν δοχ. 18, διά τόν Έξωτερικόν δοχ. 30.
 - 7) Η «ΣΦΙΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διά τόν Έσωτερικόν δοχ. 18, διά τόν Έξωτερικόν δοχ. 30.
 - 8) Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» διά τόν Έσωτερικόν δοχ. 25, διά τόν Έξωτερικόν δοχ. 40.
 - 9) Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» διά τόν Έσωτερικόν δοχ. 50, διά τόν Έξωτερικόν δοχ. 80.
- Ο Αος καί ο Βος Τόμος του «Μπουκέτου» χροσόδοτοι, διά μέν τόν έσωτερικόν δοχ. 200, διά δέ τόν έξωτερικόν μία λίρα Άγγλίας.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗΣ

Θέρμας—Σπλήνα
Θεραπεία διά της

ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗΣ

Σ. ΤΖΑΜΑΛΗ

Η ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗ εινε τόν τελειότερον καί αποτελεσματικώτερον φάρμακον κατά τών έλωδών πυρετών. Χιλιάδες κατ' έτος πασχόντων εύρίσκουσι τήν σωτηρίαν των διά της Αντιπλάσμοδίνης. Οι καλλίτεροι ιατροί καί φαρμακοποιοί βεβαιούσι τά θαυμάσια αποτελέσματα της Αντιπλάσμοδίνης. Θεραπεία έντός 8 ήμερών άνευ νηστείας καί διαίτης.

«ΦΑΡΜΑ» Πανεπιστημίου

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

Κάμνει τόν ωραιότερον δέρμα άπολύτως άβλαβής. Συντηρεί τήν λονήν καί έξαλείφει τας φακέλες. ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ. ΖΩΟΔ. ΠΗΓΗΣ 48.—ΑΘΗΝΑΙ

Συνιστάται εις τόν ραϊόν φύλον νά δομαση τὰ είδη καί πισμοῦ της «G.I.T.» Πρώτη εμφάνιση φή τριχών πάσης χρώσεως, στιγμιαία άσυναγώνιστος εις κεντρικόν πρατήριον ART — GOUT — MO

2-ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ— Πώλησις χονδρική καί λιανική καί πολυτελεία = διαμέρισμα βαφής

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ νοσήματα στήν Αθήναις Οφθαλμολογικήν Κλινικήν ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΥΦΗΓΗΤΟΥ Οφθαλμολόγου, Μενάνδρου 27 Τηλ. 1-68.

ΦΥΣΙΓΓΙΑ BACHMANN

Renard—Rettweil

κυνηγιού— Tir-aux-pigeons

Παρελήφθησαν

ΚΙΜΩΝΟΣ Γ. ΒΡΟΥΤΟΥ

ΛΕΚΚΑ 24

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΘΑ ΚΑΜΗ ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙ ΤΗΣ

Η “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,”

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΘΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ